SPORT

MAI 1968

10

SCRIMĂ

De la Satu Mare la Mexico

FOTBAL

● Emerich Vogl despre

TEMPO, CAUZE, PERSPECTIVE

● NEAPOLE, FLORENȚA, ROMA

MATEIANU încearcă să se desprindă de „zona barajului", dar HĂLMĂGEANU și TĂTARU simt... tricourile de campioni (STEAUA-PROGRESUL 1-0)

Foto: Paul ROMOSAN

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 10 (225)
ANUL XXI
MAI 1968

 Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic **«Casa Scînteii»**.

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 06. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni—15 lei; 6 luni—30 de lei; 1 an—60 de lei. 43 806

editorialul nostru de

Dimitrie CALLIMACHI

ÎNTRE REALITATE ȘI IREALITATE

Realitate și *irealitate* — iată două noțiuni atît de antagonice, care însă *coexistă* în sfera activității sportive. Ba, mai mult, ne întîlnim cu ele la fiecare pas.

Să dăm cîteva exemple, spre argumentare.

Ni s-a părut absolut realistă atitudinea Federației române de fotbal față de recenta întîlnire amicală cu Austria. Astfel, duminică s-a jucat în țară obișnuita etapă de campionat, a urmat apoi imediat deplasarea la Linz și partida de miercuri cu «11»-le austriac, pentru ca în duminica următoare formațiile românești să se găsească din nou față în față în disputa lor pentru titlu. Am reintrat astfel, se vede, în rîndul țărilor cu fotbal serios, în care lucrul concret — *competiția* — prevalează asupra «experiențelor de laborator». Și am mai spus «adio» (sperăm) gogoriței despre foloasele cantonamentelor de lungă durată. Acționînd normal, realist, F.R.F. a obținut mai mult. Pentru că rezultatul de la Linz, acest 1—1 cu Austria, în deplasare, indiferent de forma acesteia, este măgulitor pentru fotbalul nostru și va continua să fie apreciat și în viitor. E de dorit ca, după acest adevărat *act de curaj*, federația de fotbal să persevereze pe drumul sobru al muncii și să pună capăt, odată pentru totdeauna, demagogiei și spiritului de paradă.

În contrast, ruptă de realitate, ni se pare poziția federației noastre de rugbi care, în continuare, nesocotește alcătuirea unei echipe *cu adevărat reprezentativă*. Recent ea a organizat în «Parcul Copilului» un așa-zis joc — trial între o selecționată bucureșteană și o alta, formată din jucători provinciali. Ar fi fost normal ca *tocmai acest meci*, în care evoluau mulți rugbiști dintre cei mai buni, să constituie o bază de plecare pentru formarea viitoarei noastre echipe naționale, chemată să ne reprezinte în noua ediție a «Cupei Națiunilor», în care ia startul la 26 mai (România — Cehoslovacia); o echipă nouă, tînără. Dar XV-le nostru era de mult format în birourile federației și porțile sale greu ferecate. Prin aceste adevărate furci caudine se poate strecura — se vede — cu greu un jucător provincial. Chiar și într-o partidă — hai să fim sinceri — cu adversari de mîna a doua. O manifestare de adevărat dispreț față de talentații noștri rugbiști provinciali, care ar merita, desigur, cu mult mai multă atenție. F.R.R. continuă să considere reprezentativa țării drept un «club închis», în care cărțile de membru le capătă doar jucătorii «echipelor mari», negîndindu-se nici un moment la marele, la imensul folos pe care l-ar aduce rugbiului (făcîndu-se abstracție, bineînțeles, de rezultatele imediate) promovarea în națională a celor mai valoroși jucători din țară. Rezultate cu orice preț, pe formula clasică «după noi, potopul!» — iată țelul suprem al F.R.R. Toți acei, însă, care ne gîndim și la «ziua de mîine» întrebăm cînd, în fine, va păși F.R.R. pe drumul realității? Altfel, în aceste condiții de nestimulare, mai putem oare pretinde în mod serios să ne măsurăm cu XV-le Franței, cvintesența unei selecții care scormonește necontenit între sute de mii de mînuitori ai balonului oval? Mai putem oare spera în ieșirea rugbiului nostru din anonimat?

P.S. 1. Aflăm, la închiderea ediției, că în absența lui Demian va fi introdus (probabil) în națională bîrlădeanul Iftimie și, în plus, eventual, timișoreanul Suciu. Consemnăm măsura ca pozitivă. Dar, singulară, ea nu schimbă fondul problemei.

P.S. 2. Intre timp, s-a mai petrecut un fapt fără precedent. O echipă de divizia I — Știința Petroșeni — a forfaitat la ea... acasă, într-un joc oficial, neputînd pune la dispoziție un teren reglementar. Criza rugbiului se adîncește...

Un frumos pas spre... realitate pare a-l fi făcut în ultimul timp federația noastră de atletism. La București, pe «23 August» un concurs al juniorilor cu rezonanță republicană. La start peste 1 300 de viitori posibili purtători ai tricourilor naționale (din întreaga țară) și — cine știe — poate, competitori la J.O. din 1972. Rezultatele imediate — mai puțin importante; aici fiind vorba de o muncă de adîncime. Și totuși la înălțime: Virginia Bonci (177 cm) și Csaba Dosza (206 cm) — cifre excelente (cel al Virginiei e al șaselea din lume pe acest an). Continuăm să ne impunem în proba față de care avem obligații de onoare: proba recordmanei noastre mondiale Iolanda Balaș și a lui Ioan Soeter. Drumul acesta, al «porților deschise» spre masa școlarilor este, după părerea noastră, singurul care va putea redresa în viitor atletismul românesc. Un succes care se alătură campionatului pe echipe. Acesta, în noua sa formulă de desfășurare (participare selectivă, condiționată de vîrstă și standarduri de performanțe) a adus, după primele etape, un număr însemnat de rezultate promițătoare...

Condamnabilă și nerealistă, în schimb, maniera de lucru a federației de ciclism, care pedalează de zor după rezultate cu orice preț. Se practică un ciclism de «laborator» ba la Mangalia, ba la Brașov. În loc să se organizeze, de pildă, cu banii cheltuiți, cu rezultate mai bune — spunem noi — *curse populare* pentru tineret, pentru a se augmenta numărul celor care adoptă ciclismul. De altfel, «rezultatele» se văd: asistăm la succese artificiale, necorespunzătoare numărului extrem de redus al cicliștilor legitimați.

În timp ce echipele Franței, Belgiei, Italiei sau Olandei — țări cu un ciclism foarte dezvoltat — prezintă la startul «Cursei Păcii» sau cel din «Tour de l'Avenir» — garnituri mereu noi, formate din *tineri neconsacrați*, culeși însă dintr-o masă de talente, deobicei în vîrstă între 19—21 de ani (Bernard Guyot, de exemplu, a cîștigat «Cursa Păcii» acum doi ani, pe cînd avea 20 de ani — el considerînd întrecerea doar ca o trambulină pentru viitoarea sa carieră de profesionist), ei bine, noi aliniem la fiecare start pe «veteranii» Moiceanu (34 de ani), Ziegler et comp., foarte simpatici, e drept, dar limitați pe planul perspectivei performanțelor lor sportive. Considerăm că avem mai multe de cîștigat — și în primul rînd *prestigiu* — prezentînd în aceste curse elemente tinere, dornice de consacrare. Altfel se mai întîmplă și așa: pentru a face față tinereții altora și a justifica selecția se recurge uneori și la «doping». Cîteodată manevra necinstită nu e descoperită și ciclistul cîștigă curse, înșelînd buna credință. Alteori e prins și atunci se acoperă de rușine. Și nu numai el. Anatema cade asupra întregii federații. Ar trebui să se pună capăt unei asemenea «loterii» ilicite. Ciclismul nostru are nevoie de un *anti-doping* real, cum ar fi de pildă împingerea sportului cu pedale în masă. Și asta prin punerea la dispoziția amatorilor a cît mai multe biciclete de curse. Ce-ar fi dacă și fabrica noastră de specialitate «Carpați» s-ar preocupa mai mult de producerea unor biciclete de curse, și, în general de propaganda în jurul produselor sale. (În treacăt fie spus, în apusul Europei firmele de biciclete sînt principalele organizatoare ale marilor competiții cicliste). Și asta fără să mai vorbim că ciclismul nu se poate dezvolta doar pe un *singur velodrom* și acela insuficient dotat și folosit. Dacă nu vom curma grabnic și radical această situație, avem credința că ciclismul ne va mai produce și alte surprize neplăcute.

Dacă handbaliștii români domină competițiile mondiale, faptul nu trebuie să mire pe nimeni. El este rezultatul direct al unui climat de muncă serioasă, al existenței a sute și sute de echipe în toate unghiurile țării, în toate mediile sociale. Cine colindă țara va avea surpriza plăcută de a întîlni în toate orașele și chiar în multe sate (mai ales în Transilvania) echipe de handbal. Să ne mai mire atunci că fetele și băieții noștri au fost campioni ai lumii și că echipele noastre de club sînt cele mai bune de pe continent? *E vorba aici de oglindirea unei realități.*

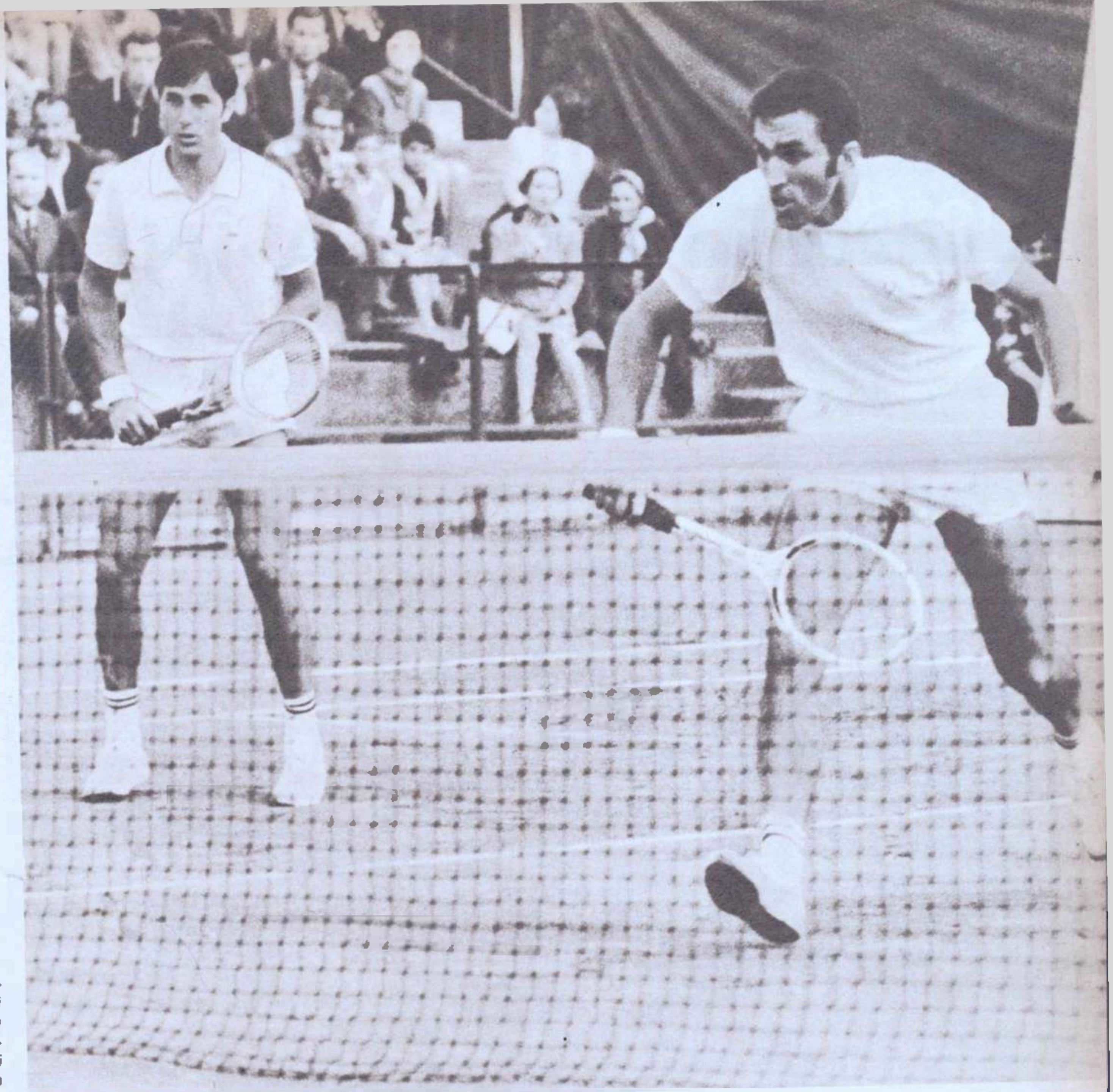
După cum o plutire în irealitate pare a o trăi de cîțiva ani baschetul nostru, clasificat printr-o victorie norocoasă asupra echipei (de tineret) Iugoslaviei, la ultima ediție a campionatelor europene, pe locul V în ierarhia continentului. I-am văzut recent pe baschetbaliștii din lotul nostru național jucînd în sala Floreasca în compania echipei sovietice Dinamo Volgograd (o formație recent promovată în divizia I), care i-a învins detașat pe sportivii noștri. Desigur, ar fi greșit să judecăm valoarea baschetului nostru doar prin prisma acestui singur eșec. Dar totuși, întrebăm, nu cumva acel *fericit* loc V la europene li s-a urcat cumva «la cap» unor factori de răspundere ai baschetului nostru, care prea ușor par a uita lungul șir de insuccese din ultimii ani, ca și faptul că mai toți cei din jurul nostru și, în primul rînd, polonezii și cehoslovacii, fără a mai vorbi de iugoslavi și sovietici, ne-au luat-o cu mult înainte? Nu cumva e vorba aici de o practică nerealistă?

Acțiunile tenisului nostru de cîmp sînt în creștere — cele ale «Daviscupmenilor» Ion Țiriac și Ilie Năstase, în primul rînd. Se joacă mult și din ce în ce mai bine. În același timp, tenisul de masă, cîndva sport fruntaș la noi, merge precum racul. Boxul — cu o garnitură «A» de primă mînă și cu o alta de tineret, cu frumoase perspective — dă satisfacții pînă și celor mai pesimiști suporteri. Călăria, în schimb, săraca (rămasă fără manej) parcă e... legată de picioare. Și asta în timp ce canotajul, și în special caiacul și canoea, cu pepiniera lor nesecată ce poartă numele de Deltă, domină concurs după concurs. Iar gimnastica, care, cuminte, a pregătit de ani o nouă garnitură de tinere talente, nu s-a compromis de fel nici chiar în fața unor maestre de talia gimnastelor sovietice.

Și mai sînt și alte exemple. Considerăm însă că am dat destule pentru a creea o impresie de ansamblu.

Așadar, și calde și reci! Plutim, *quod erat demonstrandum*, între bine și rău. Și asta în funcție de modul *realist* sau *irealist* în care sînt conduse treburile diverselor noastre federații. Totul depinde deci de calitatea activiștilor noștri sportivi, de largheța gîndirii lor. Să facem în așa fel încît elementele pozitive să prevaleze asupra celor retrograde, rutiniere, și să întronăm în mișcarea sportivă un suflu nou, al cinstei și corectitudinii, singurul în măsură să urce sportul românesc spre culmile unor noi succese.

ÎN CENTRUL ATENȚIEI

Ilie NASTASE și Ion ȚIRIAC — cuplul speranțelor și satisfacțiilor noastre la tenis — un dublu despre care se vorbește din ce în ce mai mult în Europa.

Virginia BONCI — de care se leagă mari năzuințe, a șasea performeră mondială a sezonului (1,77 m la săritura în înălțime).

pe marginea unor realități din atletismul nostru

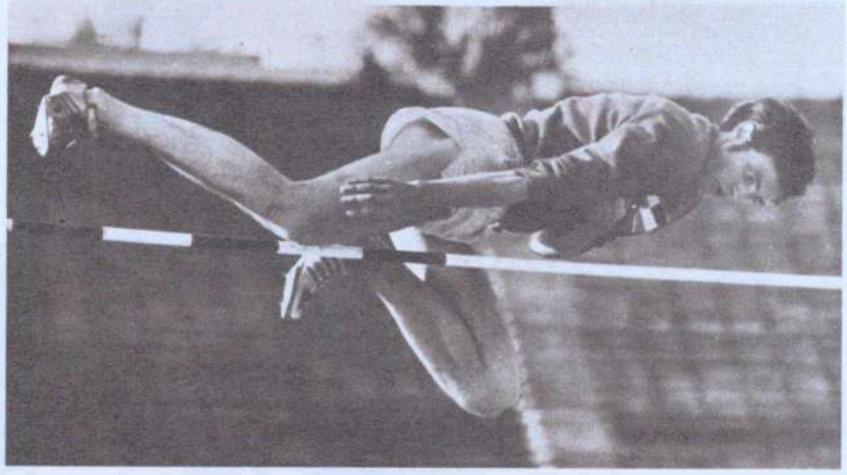
OPTIMISM ȘI LA ÎNCHIDER

MASCULIN

Proba	Record la 1 ianuarie 1964	Cea mai bună performanță în 1964 pînă la 1 iunie și pînă la 31 dec.	Record la 1 ianuarie 1968	Cea mai bună performanță în 1968 pînă la 20 mai
100 m	10,4 (I. Moina — 1946)	10.4 (Gh. Zamfirescu) 10,4 (Al. Tudorașcu)	10,3 (Gh. Zamfirescu — 1966)	10,6 (B. Iliescu)
200 m	21,3 (I. Moina — 1948)	21,0 (V. Jurcă) 20.9 (V. Jurcă)	20,9 (V. Jurcă — 1964)	21,5 (Gh. Zamfirescu și B. Iliescu)
400 m	47,5 (I. Wiesenmayer — 1957)	49,4 (I. Osoianu) 48,2 (Gh. Zamfirescu)	47,5 (I. Wiesenmayer — 1957)	48,0 (I. Rățoi și Gh. Zamfirescu)
800 m	1:48.2 (Z. Vamoș — 1959)	1:53,3 (C. Bloțiu) 1:51,0 (C. Bloțiu)	1:48,2 (Z. Vamoș — 1959)	1:51,2 (Fl. Purghel)
1 500 m	3:40,5 (Z. Vamoș — 1960)	3:49,0 (A. Barabaș) 3:45,9 (C. Bloțiu)	3:40,5 (Z. Vamoș — 1960)	3:48,8 (O. Scheible)
5 000 m	13:49.8 (A. Barabaș — 1963)	14:09,4 (A. Barabaș) 13:49.8 (A. Barabas)	13:49,8 (A. Barabaș — 1963)	14:21,0 (A. Barabaș)
10 000 m	29:24,0 (C. Grecescu — 1962)	32:16,6 (T. Voicu) 29:44,0 (N. Mustață)	29:13,2 (A. Barabaș — 1966)	....
110 mg	14,3 (V. Jurcă — 1963)	14.9 (N. Macovei) 14,5 (N. Macovei)	14,2 (N. Macovei — 1967)	14,3 (N. Perțea și D. Hidioșanu)
400 mg	51.6 (I. Savel — 1956)	51,5 (V. Jurcă) 51,1 (V. Jurcă)	51,1 (V. Jurcă — 1964)	51.6 (I. Rățoi)
3 000 mob	8:37,6 (Z. Vamoș — 1962)	9:14,4 (V. Caramihai) 8:53.4 (V. Caramihai)	8:34,0 (Z. Vamoș — 1966)	8:50.6 (Z. Vamoș)
Înălțime	2.11 m (C. Porumb — 1963)	2,09 m (Al. Spiridon) 2,10 m (C. Porumb)	2.11 m (C. Porumb — 1963)	2.12 m (Ș. Ioan)
Prăjină	4,46 m (P. Astafei — 1963)	4,55 m (P. Astafei) 4,75 m (P. Astafei)	5,03 m (P. Astafei — 1967)	5,01 m (P. Astafei)
Lungime	7.61 m (M. Simionescu — 1963)	7,74 m (M. Simionescu) 7,74 m (M. Simionescu)	7,74 m (M. Simionescu — 1964)	7.63 m (V. Sărucan)
Triplusalt	6.13 m (Ș. Ciochină — 1963)	16,16 m (Ș. Ciochină) 16,28 m (Ș. Ciochină)	16,59 m (Ș. Ciochină — 1967)	15,30 m (A. Mihu)
Greutate	17,42 m (A. Raica — 1957)	16,37 m (A. Raica) 16,84 m (A. Raica)	17,42 m (A. Raica — 1957)	16,34 m (A. Gagea)
Disc	52,52 m (V. Manolescu — 1961)	52,34 m (V. Sălăgean) 54,37 m (V. Sălăgean)	59,49 m (I. Naghi — 1967)	59.96 m (I. Naghi)
Suliță	81,21 m (Al. Bizim — 1963)	78,75 m (Al. Bizim) 78,78 m (Gh. Popescu)	81,21 m (Al. Bizim — 1963)	68,40 m (D. Silaghi)
Ciocan	65,55 m (C. Drăgulescu—1963)	63.63 m (C. Drăgulescu) 64,80 m (C. Drăgulescu)	66,10 m (Gh. Costache — 1966)	64,76 m (Gh. Costache)

Iosif NAGHI, unul din cătărătorii noștri spre înaltele platouri ale piramidelor aztece.

Șerban IOAN își dorește, și-i dorim și noi, aripi nu din ceară cînd va traversa Atlanticul.

Viorica VISCOPOLEANU, campioană a constanței de valoare în proba ei preferată — lungimea și aspirantă la un colier olimpic.

EDIȚIEI

De ce optimism și nu certitudine?

Pentru că realitățile de primăvară ale atletismului nostru nu conduc, în afara citorva excepții, la certitudine. La certitudinea că performanțele din primăvara asta vor fi superioare celor din toamna precedentă, în virtutea unei inerții — să-i zicem — progresive. Ca în cazurile Virginia Bonci, Mariana Goth, Doina Bădescu (recorduri de junioare la înălțime, 100 m plat, 400 m plat), Șerban Ioan, Iosif Naghi (recorduri de seniori la înălțime și disc). Adică, ne-am obișnuit rău, să fim optimiști, să credem că dacă n-a fost record ieri, o să fie astăzi, că dacă n-a fost astăzi, o să fie miine. După unele persoane, poate mai îngăduitoare, optimismul este o obișnuință bună, pe care nici un poet nu o ocolește în versurile sale.

Lia MANOLIU, exemplu de marmură pentru atletismul românesc.

Să privim cele două tabele. Primăvara anului 1964 a adus șase recorduri masculine, iar aceasta, «1968», două. Tabelul feminin indică recorduri numai la capitolul 1968, și astea de junioare (nu-i vorbă că recordul Virginiei Bonci s-ar putea transforma chiar și intr-un pașaport de podium olimpic).

FEMININ

Proba	Record la 1 ianuarie 1964	Cea mai bună performanță în 1964 pînă la 1 iunie și pînă la 31 dec.	Record la 1 ianuarie 1968	Cea mai bună performanță în 1968 pînă la 20 mai
100 m	11,8 (I. Petrescu—1959)	12,1 (G. Palade) 11.9 (I. Petrescu)	11,8 (I. Petrescu—1959)	11,9 (M. Goth)
200 m	24,4 (I. Petrescu—1960)	25,5 (C. Meszaroș) 24,2 (I. Petrescu)	23,5 (I. Petrescu—1965)	24,4 (M. Goth)
400 m	54,9 (A. Sicoe—1955)	57,4 (Fl. Stancu) 55,4 (Fl. Stancu)	54,9 (A. Sicoe—1955)	55,3 (D. Bădescu)
800 m	2:06,8 (Fl. Grecescu—1961)	2:09,1 (Fl. Grecescu) 2:07,3 (Fl. Grecescu)	2:05,6 (I. Silai—1967)	2:07,1 (I. Silai)
80 mg	11,1 (A. Șerban—1961)	11,4 (M. Iliuță) 11,1 (M. Iliuță)	10,8 (V. Bufanu—1967)	10,9 (V. Bufanu)
Înălțime	1,91 m (I. Balaș—1961)	1,88 m (I. Balaș) 1,90 m (I. Balaș)	1,91 m (I. Balaș—1961)	1,77 m (V. Bonci)
Lungime	6,14 m (V. Viscopoleanu—1962)	6,09 m (V. Viscopoleanu) 6,46 m (V. Viscopoleanu)	6,59 m (V. Viscopoleanu—1966)	6,34 m (V. Viscopoleanu)
Greutate	15,99 m (A. Sălăgean—1963)	15,77 m (A. Sălăgean) 16,53 m (A. Sălăgean)	16,53 m (A. Sălăgean—1964)	14,65 m (El. Elic)
Disc	54,29 m (L. Manoliu—1961)	53,65 m (L. Manoliu) 56,97 m (L. Manoliu)	56,97 m (L. Manoliu—1964)	55,88 m (L. Manoliu)
Suliță	56,64 m (M. Diaconescu—1961)	51.62 m (M. Peneș) 60,54 m (M. Peneș)	60.68 m (M. Peneș—1967)	54,96 m (M. Peneș)

De ce optimism și la închiderea ediției?

Pentru că nici în clipa în care am predat manuscrisul tipografiei nu am pierdut nici un pic din optimism, sperînd că: 1) la concursul republican de primăvară al seniorilor se vor bate recorduri (și de seniori, și de juniori, și personale), deși aceste întreceri nu sînt onorate de specialiștii în materie cu blazonul de «vîrf de formă» (probabil și din rațiunea că e bine să ne deosebim de țările cu atletism foarte dezvoltat și cu «vîrfuri de formă» aproape la fiecare concurs); 2) la aceste întreceri — va fi programată și alergarea de 10 000 m plat; 3) la aceste întreceri nu-l vom mai vedea pe Vamoș alergînd la 3 000 m obstacole și gesticulînd către (cam ireverențioasă manifestare a atletului) specialiștii federației de atletism: *«Fraților, lipsesc două obstacole! De ce-mi puneți obstacole prin... nepunerea lor?»*; 4) dacă tovarășii de la I.E.B.S. le vor spune celor de la federația de atletism *«Aruncați-vă în fîntînă!»*, aceștia nu se vor mai arunca, adică nu vor mai da vina pe I.E.B.S. (*«N-avem ruletă, n-avem anemometru, n-avem obstacole pentru că nu ni le-a adus la stadion I.E.B.S.-ul!»*); 5) dacă Lia Manoliu, la cei 36 de ani ai săi, va continua progresul din metru în metru tot mai puțini vor fi aceia care să rămînă cu gura căscată (*«Auzi, dom'le, Lia vizează a cincea Olimpiadă și, poate, o a treia medalie, iar alții mai sînt încă în gestație — patronată de federație — chiar și după..... ani!»*); 6) la concursul republican de primăvară al seniorilor vor sta în banca lor: Mihaela Peneș, Șerban Ciochină, Valeriu Jurcă (adică, vor concura în probele care i-au consacrat).

Horia CRISTEA

Vasile SĂRUCAN, principalul succesor la titlul de recordman al țării la săritura în lungime, favorit al învingerii pragului de 8 metri.

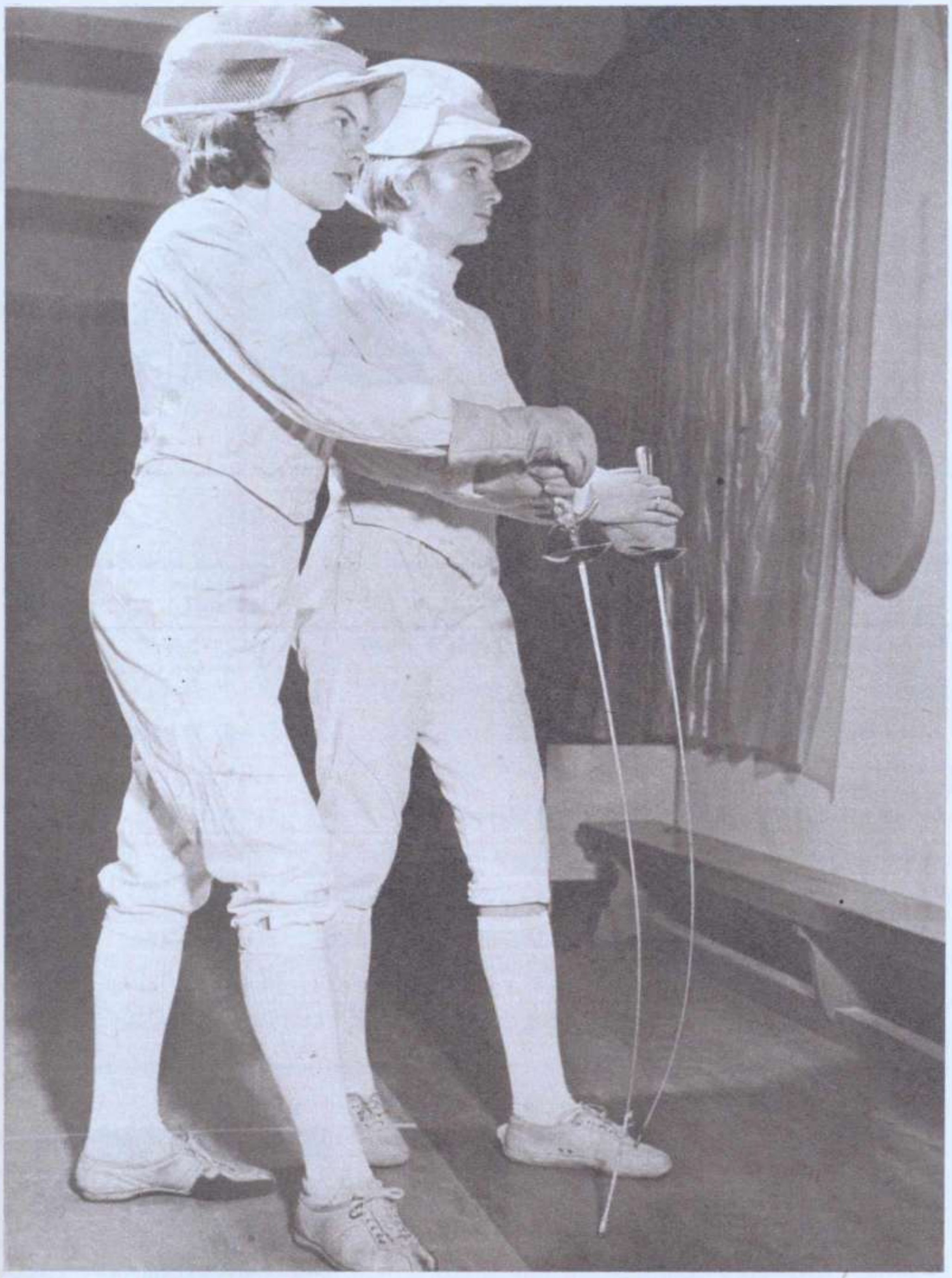
Ioana STANCU, talonera Marilenei CIUREA în urmărirea recordului la suliță deținut de campioana olimpică Mihaela PENEȘ.

Csaba DOSZA, săritorul de înălțime cu calități ideale pentru zborurile de la 215 centimetri în sus. Recordul său: 2,06 m (deocamdată).

Foto: Ion MIHĂICĂ

De la SATU MARE la MEXICO CITY

Elena Drîmbă și Ecaterina Iencic, în prezent, demne reprezentante ale clubului sportiv Steaua, și-au început ucenicia la Satu Mare.

Echipa campioană mondială la floretă (Montreal-1967): Mihai Țiu, Ionel Drîmbă, Iuliu Falb, Ștefan Ardeleanu Tănase Mureșan (de la stînga la dreapta).

Ceea ce a fost și este orașul Miercurea Ciuc pentru hochei, Reșița pentru natație, Brașovul pentru tenisul de cîmp sau Timișoara pentru handbal este SATU-MARE pentru SCRIMĂ. Și pentru că rîndurile de față ne-am hotărît să le dedicăm SCRIMEI, vom începe cu animatorul acestui sport la Satu Mare care nu este altul decît antrenorul emerit ALEXANDRU CSIPLER, a cărui pasiune pentru scrimă a ajuns proverbială.

Cine este Alexandru Csipler? Din 1952, Alexandru Csipler a făcut parte permanent din corpul mentorilor olimpicilor noștri și, după cîte am putut constata, contribuția antrenorului sătmărean la buna pregătire a scrimerilor români la J.O. a fost de fiecare dată, substanțială.

Alexandru Csipler are 58 de ani. Vîrsta i-o poți afla din actul de naștere, din buletinul de identitate, dar nu și din atitudinea sa pe planșa de scrimă. Este de o agerime pe care nu o poți găsi decît la oamenii activi, cărora sportul le-a inoculat serul miraculos al veșnicei tinereți.

Urmînd cursurile celebrei Academii de arme din Paris (1937—1939), Alexandru Csipler s-a reintors în țară cu diploma de maestru principal, categoria I, la scrimă. Avînd o asemenea calificare și dovedind o putere de muncă inepuizabilă, rezultatele bune pe care elevii lui le-au obținut pe parcursul ultimilor trei decenii în numeroasele concursuri naționale și internaționale nu trebuie să mai surprindă pe nimeni. Și tot astfel, devine explicabilă valoarea ridicată a unor floretiști care și-au început ucenicia la școala de scrimă din Satu Mare. Nume ca Ecaterina Iencic, Elena Drîmbă, Suzana Ardeleanu (Tasi), Ștefan Ardeleanu, Ștefan și Iudit Haukler — foști sau actuali elevi ai antrenorului sătmărean — sînt astăzi de rezonanță internațională.

Dar, mai bine, să-l ascultăm pe Csipler:

— În general nu-mi place să teoretizez. Ca să se înțeleagă mai bine cum concep eu selecția — pentru că numai în aceasta trebuie căutată cheia succeselor noastre — am să vă relatez cîteva fapte. În luna septembrie a fiecărui an, toată lumea din Satu Mare știe că secția de scrimă își deschide și ea porțile. Părinții vin și-și înscriu copiii. De la 10 ani în sus. În medie sînt înscriși 400 — 500 de copii. Din rîndurile acestora fac o primă selecție. Îi supun, pe fiecare în parte, la probe bine cunoscute de punere în valoare a vitezei de reacție, a atenției, a îndemînării. Pe cei găsiți corespunzători, aproximativ 200 la număr, îi primesc în marea grupă a stagiarilor. După un an de pregătire, de antrenamente moderate, în care timp reușesc să cunosc bine pe fiecare elev în parte, urmează adevărata triere. De regulă, sita îmi lasă în sală 20—25 de copii, iar selecționații, în condițiile arătate, sînt admiși în anul I de scrimă. Cu ei încep adevărata muncă. Aceasta ar fi selecția «primară» și poate și cea mai importantă. Pe parcurs, desigur, urmează și altele.

— Acum antrenați loturile olimpice de floretă și, după cîte știm în privința aceasta, nu sînteți un debutant...

— Nu. Din anul 1952 am antrenat toate loturile olimpice. E adevărat, am și ajutoare. Foștii mei elevi, Vasile Chelaru și Andrei Vîlcea, pe care i-am pregătit pentru J.O. de la Helsinki, sînt și ei astăzi antrenori. Ei mi s-au alăturat din anul 1956 și trebuie să recunosc că aportul lor în munca pe care o desfășor a fost și este deosebit de folositor. De altfel, pentru meritele deosebite în activitatea lor de pedagogi, acestor doi colaboratori ai mei li s-au acordat,

Antrenorul Alexandru Csipler demonstrează în compania elevului său Ştefan Haukler. De pe tuşă privesc atenţi: Tănase Mureşan, Ecaterina Iencic şi Ionel Drîmbă.

de curind, titlurile de antrenori emeriţi.

— Ce speraţi să obţineţi în Mexic?

— În orice caz, cel mai bun rezultat înregistrat vreodată de noi la J.O.

— Pe ce vă bazaţi optimismul?

— Numai pe fapte. Atît la floretă fete, cît şi la floretă băieţi, loturile sînt omogene, cu componenţi de o bună valoare, aflaţi la un apogeu de pregătire de unde, cu adevărat, li se pot pretinde performanţe. În 1956, la Melbourne, Olga Szabo a pierdut medalia olimpică de aur, în favoarea aceleia de argint, numai datorită lipsei de experienţă. În 1960, la Roma, Maria Vicol s-a clasat pe locul III, iar Olga pe V, şi tot locul V a revenit şi echipei. La Tokio, în 1964, deşi ne-am prezentat cu o formaţie întinerită — au debutat Iencic, Drîmbă şi Stanca — echipa a reuşit performanţa de a se clasa pe acelaşi merituos loc V. Acum, la Mexico City, vom alinia o garnitură provenită dintr-un lot de fete ajuns la maturitate sportivă şi, în general, tînăr. Olga Szabo, care continuă să rămînă trăgătoarea noastră nr. 1 — în ciuda vîrstei ei ceva mai înaintate — Ana Ene şi Ecaterina Iencic, ambele de o dîrzenie şi de o combativitate demne de a fi luate drept exemplu, Ileana Drîmbă, cu moral excelent, Suzana Ardeleanu, bună tehniciană, dar nu şi la fel de curajoasă, Maria Vicol, a cărei reintrare în lot, sperăm să ne aducă confirmarea valorii ei de acum cîţiva ani, şi Maria Stanca, o subtilă tacticiană, dar, deocamdată, insuficient intrată în formă (a fost bolnavă), sînt fetele în care ne punem îndreptăţite speranţe.

— Dar despre băieţi ce ne puteţi spune?

— În lot figurează deţinătorii titlului de campioni mondiali de la întrecerile de anul trecut, de la Montreal: Ionel Drîmbă, Tănase Mureşan, Mihai Ţiu, Iuliu Falb, Ştefan Haukler şi Ştefan Ardeleanu. La Tokio, echipa în care au intrat toţi cei enumeraţi mai sus, mai puţin Ardeleanu şi Ţiu, s-a clasat pe locul VI. În ultimul an însă floretiştii noştri au repurtat victorii în faţa tuturor echipelor mai puternice de pe glob. Această situaţie constituie desigur un atú, un stimulent moral pentru reprezentanţii noştri, iar ceea ce socotesc ca deosebit de important este faptul că băieţii noştri au început în ultimul timp să obţină succese remarcabile şi în întrecerile individuale. Drîmbă şi Mureşan sînt cele mai elocvente exemple în acest sens. În asemenea condiţii am oare dreptul să nu fiu optimist?

G. ŞTEFĂNESCU

Două din numeroasele grupe de floretişti ale Şcolii de scrimă din Satu Mare. În fotografia din stînga, în rîndul de jos, mijloc, Eva Lengyel, de trei ori consecutiv campioană naţională la floretă-junioare.

Posta Redacţiei

PETRU CIOBANU — Iasi. Colegul dumneavoastră are dreptate. După C.M. de fotbal din Anglia, juriul international al ziaristilor l-a desemnat drept cel mai bun jucător al «mondialelor» pe englezul Bobby Moore, si nu pe compatriotul său Bobby Charlton, cum sustineti dumneavoastră, care însă a devenit... cel mai bun fotbalist al anului!

ADRIAN AIONESEI — Darabani. În turul campionatului de fotbal, partidele de care vă interesati s-au terminat cu următoarele rezultate: F.C. Arges-Dinamo Bucuresti 1—1 (0—0); Steagul rosu — Farul 1—0 (0—0); A.S.A. Tg. Mures — F.C. Arges 3—1 (1—0). Meciul retur dintre Rapid si Steaua a luat sfîrsit cu scorul de 3—1 (2—1) în favoarea feroviarilor, golurile fiind înscrise de Pop (min. 4 si 79), Dumitriu (27) si Constantin (42).

DOREL ŞOR — Bucuresti. Regretăm, dar noi nu publicăm careuri de cuvinte încrucisate chiar dacă sînt foarte bune, asa cum am putea spune despre cele pe care le-ati trimis redactiei noastre.

LUCIAN GREMA — Timisoara. Ne întrebati dacă reprezentativa de baschet a U.R.S.S. a fost vreodată campioană mondială. Nu a fost, ci este în prezent. A cucerit titlul la «mondialele» disputate în mai-iunie 1967 la Montevideo, în Uruguay.

MARIOARA ŞEITAN — Brăila si **GABRIEL SICLOVAN** — Ploiesti. Tenismanului nostru Ion Tiriac si fotbalistilor de la Dinamo Bucuresti le puteti scrie pe adresa clubului lor: Soseaua Stefan cel Mare nr. 9, Bucuresti.

GEORGETA NICULESCU — Timisoara. Cum puteti deveni reporter sportiv? Foarte simplu: terminind liceul, apoi facultatea, învătind (dar si mai bine practicînd) cîteva sporturi, citind multă literatură, urmărind cu regularitate activitatea sportivă internă si internatională, scriind. Abia după aceea va decide... talentul. Îndrăzniti să vă aliniati la start? Noi vă dorim succes!

DUMITRU SERGHIUTĂ — Galati. 1) Reprezentativa de fotbal a Braziliei a cucerit titlul de campioană mondială la C.M. din 1958 (5—2 în finala cu Suedia) si în 1962 (3—1 în finala cu Cehoslovacia). 2). Celebrul Pele, pe numele său adevărat Edson Arantes do Nascimento, s-a născut la 21 octombrie 1940, în localitatea Tres Coraçoes din statul Minas Gerais. Are 1,70 m înăltime si în jur de 72 kg.

NICOLAE VISAN — Pitesti, **GABRIEL ADAM** — Comuna Vîlcelele, **IOAN CONSTANTIN** — Alexandria. Handbalistul Gheorghe Gruia s-a născut la 2 octombrie 1940, în Bucuresti. Are 1,94 m înăltime si 87 kg. A debutat în 1961, la clubul Steaua. Un an mai tîrziu a fost selectionat în lotul de tineret, iar în 1963 — în reprezentativa natională. A jucat la «mondialele» din 1964 (România locul I) si din 1967 (România locul III). Este maestru emerit al sportului. Lui Gruia si colegilor săi le puteti scrie pe adresa clubului Steaua: Calea Plevnei nr. 114, Bucuresti.

ANDREI DOBRE — Cluj. Echipa franceză de fotbal Stade de Reims nu a cîstigat nici o dată Cupa Campionilor Europeni, desi a ajuns de două ori pînă în finală. În 1956 (prima editie a C.C.E.) Stade de Reims a fost învinsă, la Paris, de către Real Madrid, cu 4—3, iar în 1959, la Stuttgart, a pierdut, tot în finală, cu 2—0, în fata aceleiasi valoroase echipe spaniole.

Gheorghe Ene îl stopează cu un upercut de stînga la figură pe italianul Luigi Piras (dreapta).

GHEORG

Cu riscul de a face o comparaţie forţată, aş îndrăzni să spun că tînărul dinamovist Gheorghe Ene tinde să ajungă în box ceea ce este Emil Dumitriu în fotbal: un răsfăţat al tribunelor. Stilul său elegant şi spectaculos este o adevărată explozie a talentului. A dovedit acest lucru şi cu prilejul întîlnirii de la Bucureşti, România — Italia, cînd l-a învins pe internaţionalul Luigi Piras.

Pentru a vă prezenta această mare speranţă a boxului românesc, am stat de vorbă cu antrenorul său, Eugen Furesz.

— *Despre Ene ştiu tot* — mi-a declarat fostul campion al greilor noştri. *Este un produs sută la sută «Tînărul dinamovist». Cînd a venit la noi, în 1963, avea 15 ani şi... 35 de kilograme!*

— Dacă v-ar fi spus cineva atunci că numai peste doi ani va deveni campion naţional de juniori la categoria cocoş aţi fi crezut?

— *Recunosc, nu! Şi totuşi, aşa s-a întîmplat. În 1965 l-a învins pe*

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

VIII

de Petre **HENŢ**
şi Paul **OCHIALBI**

După o incursiune în lumea pugilistică antică, filele noastre de istorie v-au făcut cunoştinţă cu pionierii boxului modern. Au urmat marii campioni ai ringului de la sfîrşitul secolului XIX, începuturile boxului în ţara noastră şi una dintre partidele memorabile, disputată în capitala Franţei. Am revenit apoi în America, patria primului campion mondial al secolului XX — Jim Jeffries.

La cinci luni după ce a cucerit titlul mondial de la bătrînul Bob Fitzsimmons, Jim Jeffries a urcat din nou în ring, pentru a răspunde la provocarea lui Tom Sharkey. Meciul a avut loc la 3 noiembrie 1899, în localitatea Coney Island, din statul New York. Jeffries a cîştigat la puncte, după ce l-a transformat pe Sharkey într-un veritabil sac de antrenament, timp de 25 de reprize. După alte cinci luni, la Detroit, la 6 aprilie 1900, Jeffries îl face K.O. în primul rund pe Jack Finnegan. Nici unul dintre aceşti doi adversari ai campionului mondial nu se ridicase la valoarea lui.

Dar centura cu diamante a lui Jeffries fascina şi privirile unor boxeri deosebit de valoroşi. Unul dintre aceştia se numea... Jammes Corbett. Fostul campion mondial al anilor 1892—1897 dorea să-şi recîştige titlul pierdut. La 34 de ani, «Gentleman Jim» nu se socotea încă bătrîn pentru realizarea acestui vis.

În capitolul trecut, v-am promis cîteva fotolii de ring la cele mai impor-

tante partide din cariera lui Jeffries. Acum vă invităm să ne însoţiţi la marele meci al anului 1900: Jeffries contra Corbett.

11 mai. Locuitorii din Coney Island se agită ca în ziua alegerii preşedintelui Statelor Unite. Un bilet la meciul Jeffries — Corbett a devenit aproape tot atît de preţios ca şi un loz cîştigător. Pariorii sînt derutaţi de articolele apărute în ziarele de dimineaţă, în care cei doi boxeri fac declaraţii superoptimiste. Faima lui «Gentleman Jim» nu s-a stins încă şi vîrstnicii merg cu el. Tinerii doresc victoria lui Jeffries, care e de vîrsta lor: cu o lună în urmă, de-abia a împlinit 25 de ani.

...A sosit ora meciului. Să luăm loc în apropierea ringului şi să-i aşteptăm pe cei doi rivali. Iată-i! Vin însoţiţi de antrenorii lor şi de strigătele mulţimii. Odată cu ei a urcat în ring şi mister Charley White, arbitrul întîlnirii. Iată-l acum ridicînd mîna sus, cerînd linişte. Se aude vocea lui puternică: **«Ladies and gentlemen...»** — Face prezentările. În colţul roşu, Jim Jeffries, din statul Ohio, campion al lumii la categoria grea, 1,84 m înălţime, 218 livre! În colţul albastru, fostul campion mondial, Jammes Corbett, din San Francisco. 1,82 m şi 188 livre! (Doriţi poate să cunoaşteţi greutatea boxerilor în kilograme şi nu în livre. Foarte simplu. 218 livre este egal cu 98,882 kg iar 188 livre corespund cu 85,275 kg.)

...Dar iată că a început meciul. Jeffries este foarte agresiv. E normal să fie aşa. El are de partea sa tinereţea şi încearcă să-şi surprindă adversarul chiar de la început. Dar, după cum vedeţi, Corbett, acest bătrîn vulpoi al ringului, nu se lasă prins în cursele rivalului. Marele maestru al eschivelor şi al jocului de picioare scapă de fiecare dată, parcă prin minune, de loviturile lui Jeffries şi nu pierde nici un prilej de a-i plasa directele sale de stînga...

...Au trecut 15 reprize. Vă este, desigur, foarte greu să spuneţi care dintre cei doi boxeri vă place mai mult. Înclinaţi, se pare, spre Corbett. Este mai elegant în mişcări, mai spectaculos în execuţii. Jeffries, în schimb, este mai eficace. Vă place curajul său. Poate şi măiestria cu care îşi construieşte atacurile. Oare cine va cîştiga?

...Mai sînt trei reprize pînă la sfîrşitul partidei. Corbett a boxat frumos. Credeţi că îşi va recuceri titlul. Să nu ne grăbim însă cu pronosticurile. În trei runduri se mai pot întîmpla încă foarte multe lucruri. Dar să privim. A început cea de a 23-a repriză. Jeffries atacă dezlănţuit chiar din primul minut. Iată-l pe Corbett scăpînd din nou de acea stîngă formidabilă, care, pînă acum, cel puţin de 15 ori i-a ţintit stomacul. Jeffries sîngerează la faţă, semn că directele lui Corbett şi-au făcut datoria. Gentleman Jim e palid, iar în jurul ochilor şi gurii se zăresc umbrele oboselii. Va supravieţui, oare, furtunii dezlănţuite de Jeffries în acest rund? Corbett caută să-şi tempereze adversarul şi trei lovituri consecutive izbesc faţa campionului. Se pare că zeiţa victoriei

ENE sau explozia talentului

Pavel Nedelcea, într-o finală foarte frumoasă.

— Cum vă explicați faptul că Ene a ajuns astăzi un boxer de 63,500 kg., iar Nedelcea a rămas în continuare «cocoș»?

— Antrenamentele de box au avut asupra lui Ene efectul pe care îl are drojdia de bere asupra cozonacilor. Eu nu l-am sfătuit să facă eforturi pentru a rămîne într-o categorie mică. Și a fost bine. În 1966 a cucerit al doilea titlu de campion la juniori, de data aceasta la «semiușoară».

— În ciuda acestor două titluri, Ene s-a remarcat însă în mod deosebit abia în 1967...

— Este adevărat. Anul trecut el a obținut cîteva victorii internaționale care au atras atenția asupra lui. 1967 i-a adus selecționarea în lotul național de tineret. A făcut parte din formația care a întîlnit echipa Ungariei la București și Brăila, cîștigînd ambele meciuri. Tot anul trecut a obținut un foarte prețios loc II la Turneul speranțelor olimpice, care a avut loc la Budapesta. De reținut că acolo a susținut patru meciuri în cinci zile, fapt care ne-a dovedit că este destul de rezistent pentru competiții grele, așa cum sînt «europenele» sau Jocurile Olimpice. În turneul pe care Dinamo l-a făcut în Italia, Ene a adus echipei puncte prețioase, obținînd două victorii și un meci egal. Dar tot în Italia, la Cecina, a cunoscut și înfrîngerea. Cu prilejul întîlnirii de tineret Italia — România. Au urmat apoi victoriile din anul acesta în partidele cu echipele Franței și Italiei, din «Cupa Europei».

— Credeți că va cîștiga titlul și la seniori?

— Ene a devenit un boxer cu mari posibilități, dar nu cred că anul acesta îi va putea depăși pe Dinu, Antoniu și Mihai Dumitrescu. Eu îl consider, încă, un copil...

— Da, dar se pare că este un ...*copil teribil*, de la care te poți aștepta oricînd la surprize.

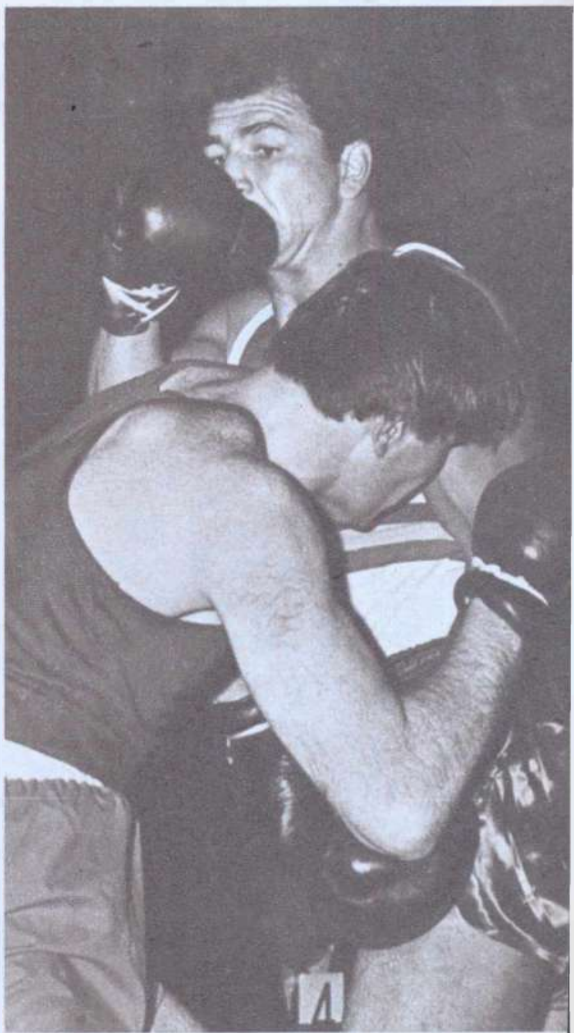
P.H.

După AMSTERDAM

Se cunosc acum rezultatele obținute de cei 7 «olimpici», români, participanți la marele «test» pugilistic preolimpic olandez. Vrem să vă spunem că medaliații cu aur ai turneului, Moldovan (pană), Covaci (mijlocie mică) și «veteranul» Monea (semigrea), au constituit, oarecum, surprize. Aceasta, pentru că exceptîndu-i pe Negrea și Lința, pugiliștii români nu au excelat la categoriile mari pe plan internațional.

Noi sîntem buni la categoriile mici, unde combativitatea înnăscută și inima extrem de... mare (figura de stil aparține valorosului antrenor polonez Sztamm) ne-au permis să cochetăm cu excelentele performanțe în careul magic. Ne bucură victoriile lui Moldovan, un exemplu de curaj și ambiție, lui Covaci, schimbat în bine la capitolul tehnică, și ale lui Monea, energic și neobosit. Ne-a supărat evoluția lui Gîju, care a pierdut clar în fața sovieticului Sokolov. Gîju al nostru nu a putut face față unui adversar hotărît să cîștige, și dacă nu-și va îmbogăți arsenalul de lovituri, pentru a deveni un boxer complet, nu-l... vedem bine la J.O.

O.A.

Covaci (dreapta) în dispută cu danezul Jansen.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (VIII)

îl va îmbrățișa pe Gentleman Jim pentru lupta lui minunată. Jeffries atacă din nou. Fentează cu dreapta și... Dar iată că din nou cel de-al 7-lea simț îl salvează pe Corbett. Face un pas rapid înapoi, dar corzile de care se lovește îl proiectează în cumplita stîngă a lui Jeffries, care i-a găsit falca, acum, pentru prima dată, după o sută de ocazii. Corbett cade ca trăznit... Vocea arbitrului se aude din nou: 1, 2, 3, ... Dar Gentleman Jim nu se mai poate ridica. Au venit secunzii să-l ducă în colțul său. Jim Jeffries, învingător prin K.O. rămîne marele campion al greilor!

Nu v-a satisfăcut finalul acestui meci. Ați fi vrut, desigur, să cîștige Corbett. Credeți că fără lovitura aceea «norocoasă» Gentleman Jim și-ar fi recucerit titlul. Și Corbett a crezut la fel. El nu a înțeles decît mult mai tîrziu că nu poți scăpa la infinit de o lovitură de maestru, care te urmărește ca propria ta umbră, de-a lungul unui meci întreg...

Jeffries nu era un boxer de duzină și nici nu-și datora titlul unei întîmplări norocoase. El avea să-și confirme valoarea cu fiecare meci susținut.

...Au trecut trei ani de la întîlnirea dintre Jeffries și Corbett. De atunci, marele Jeff nu a pierdut nici un meci. L-a învins prin abandon pe Gus Ruhlin și a încheiat pentru totdeauna disputa cu Bob Fitzsimmons, învingîndu-l prin K.O. în rundul 8, la 25 iulie 1902, la San Francisco. Jeffries era de neînvins!

Exista, totuși, cineva care credea că îi poate lua titlul. Acesta era... Jim Corbett! Gentleman Jim nu putea uita că în ziua aceea de mai a anului 1900 pierduse în fața lui Jim Jeffries numai datorită unei singure lovituri pe care nu o mai putuse evita. Gîndul acesta nu-i dădea pace. Și iată-l pe Corbett, la 37 de ani, pus din nou pe fapte mari. Îl provoacă iar pe Jeffries la un meci pentru titlul mondial. Gentleman Jim juca ultima carte. Dorea să-și recucerească titlul pierdut cu ani în urmă și apoi să se retragă. Campionul mondial primește provocarea și meciul este stabilit pentru data de 14 august 1903. De data aceasta, cei doi aveau să se întîlnească acasă la Corbett, la San Francisco.

Stimați cititori, sînteți invitații noștri și la această partidă.

Hai să spunem că traversînd oceanul cu vaporul, ne-a prins o furtună din pricina căreia am întîrziat, ajungînd la meciul celor doi ași ai ringului abia la începutul reprizei a 10-a.

În ring, trei oameni. Campionul Jim Jeffries, care din nou sîngerează la nas, ca în meciul din mai 1900, Jim Corbett, care din nou este palid, tot ca în 1900, și arbitrul Ed Graney, același care cu un an în urmă, tot aici, la San Francisco, condusese partida Jeffries — Fitzsimmons. Vrem să ne interesăm cum a fost meciul pînă acum, dar gongul nu ne dă răgaz. Priviți! Jeffries s-a ridicat brusc de pe scaunul său și s-a năpustit asupra omului din fața sa

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (VIII)

fără nici o ezitare. Corbett adoptă o tactică defensivă, dar Jeff insistă. Un schimb rapid de stîngi la figură îl împiedică pe Corbett să sesizeze la timp stînga aceea teribilă, care îl lovește puternic la stomac. Gentleman Jim cade la podea, este numărat, dar cînd arbitrul pronunță «nouă», reia lupta. Jeffries se aruncă din nou ca un leu înfometat asupra pradei și o nouă lovitură de stînga la stomac, dublată în aceeași fracțiune de secundă de o dreaptă în maxilar, îl prăvălesc pe Corbett la podea. Arbitrul Graney numără din nou: 1, 2, 3,... Acum, o atmosferă de crimă plutește deasupra ringului. Corbett se ridică, dar seamănă cu un om care a băut singur o sticlă plină cu whisky. 4, 5, 6, 7,... continuă arbitrul. Dar înainte de a da comanda «Box!», buretele lui Tommy Ryan, antrenorul lui Corbett, a zburat în ring. Jeffries cîștigase din nou prin K.O.!

Gentleman Jim a fost dus în colțul său și după un minut de odihnă, timp în care și-a revenit, s-a ridicat de pe scaun, s-a dus în colțul lui Jeffries, și, în timp ce îi strîngea mîna, i-a spus: «**Felicitări... A fost ultima încercare din cariera mea... N-am reușit... Dar m-a învins un mare campion...**»

Într-adevăr, Jim Jeffries a fost unul dintre cei mai mari campioni ai ringului. După ce și-a mai apărat titlul o singură dată, la 25 august 1904, cînd l-a învins prin K.O. în numai două reprize pe Jack Munroe, Jeffries a abandonat titlul la 5 martie 1905, fără să fi gustat din cupa amară a înfrîngerii. Și totuși, peste 5 ani, Jeffries va face și el o tentativă similară celor făcute de Corbett, marele său învins. Atunci va cunoaște și el «lumea viselor», în împrejurări despre care vom vorbi în capitolul următor.

*

Titlul abandonat de Jeffries și l-au disputat în același an, la 3 iulie 1905, Marvin Hart și Jack Root. Ei au boxat la Reno, în Nevada, avîndu-l ca arbitru chiar pe fostul campion mondial Jim Jeffries. A cîștigat Marvin Hart, în 12 reprize. La cîteva luni după acest meci, un alt pugilist american revendică titlul suprem: Tommy Burns. Acesta îl învinge la puncte pe Marvin Hart, la 23 februarie 1906, dar nu este recunoscut drept campion mondial. Între timp emite pretenții la titlu și Jack O'Brien din Philadelphia. Burns face mai întîi un meci egal cu O'Brien (28 noiembrie 1906) și apoi, în 1907, la 8 mai, îl învinge la puncte pe băiatul din Philadelphia și toată lumea îi recunoaște titlul de campion mondial.

Supremația lui Tommy Burns nu va dura mult. La 26 decembrie 1908, Jack Johnson îl va învinge prin K.O. în rundul 14.

Începe domnia marelui și, după cum vom vedea, nefericitului boxer negru.

(Va urma)

Cu EMERICH VOGL despre

TEMPO, CAUZE ȘI P

Emil Dumitriu intr-una din cele mai frumoase zile ale sale (Rapid-Petrolul 4—0, mai 1968). Pe cind reeditarea ei?

Rep.: **V-aș ruga să ne spuneți care este im generală pe care v-ați format-o despre ju noștri fruntași, după «cele 100 de zile» pe care împlinit în calitate de președinte al comisi selecție.**

E.V.: Prima impresie nu e prea optimistă. Nu jucătorilor a căror valoare de bază (neglijez, deci, poate face față confruntărilor europene este des mic.

Rep.: **Cum explicați acest lucru?**

E.V.: Cauzele fundamentale sînt cunoscute. A adăuga, însă, printre cauzele care pot fi elimin **mod operativ**, rodajul insuficient al echipelor n de club în compania echipelor europene. E ad că unele dintre cluburile noastre fruntașe au cîtev zii în plus — mă refer la integrarea lor automată pele europene — dar vă întreb: ce fac în acest Jiul, U.T.A., A.S.A. Tg. Mureș? Ca să nu mai vorbe faptul că un club ca Dinamo București, necalificîn pentru o cupă europeană timp de doi ani la rînd, practic din circuitul «schimbul de experiență», ab indispensabil în fotbalul modern.

Rep.: **Ce jucători români fac parte, totuși, di cul grup al așa-zișilor «buni pentru Europa»**

E.V.: Din păcate, în primul rînd cei din defe Astăzi este cu putință să alcătuim două comparti defensive de valoare sensibil egală. Să zicem: C — Ivăncescu, Barbu, Hălmăgeanu, Deleanu — și ducanu — Sătmăreanu, D. Nicolae, Dan, Mocan schimb pentru rest, adică acolo de unde începe m fotbal, lucrurile stau mult mai slab.

Rep.: **Cu riscul de a forța uși deschise, v-aș să-mi spuneți ce ne lipsește mai mult? Dacă puteți uza de factori...**

E.V.: Pregătirea fizică, deseori insuficientă în se corectează în perioada imediat premergătoare j lui. E o situație de nedorit, dar asta este... Tehni uneori satisfăcătoare...

Rep.: **Satisfăcătoare doar în cadrul unui te lent.**

E.V.: Just. Ai atins un punct nevralgic. Într-ad în campionatul nostru se joacă prea lent.

Rep.: **De ce oare? Mai ales că, ținînd seam temperamentul nostru, s-ar părea că intrăm zona unui paradox.**

E.V.: Unii jucători sînt lenți pentru a masca dific țile lor de ordin tehnic. Alții «frînează» din teama nu greși; însfîrșit, o a treia categorie «temporizea pentru a cîștiga... timpul necesar exhibițiilor in în vederea epatării publicului (Dobrin, Dumitriu, Gr etc.).

La capitolul tactică, aș remarca «rezistența» jucă lor noștri la «trăirea» totală a fazei de atac și a cele apărare. Această insuficiență tactică este determi însă și de o indolență oarecum cronică.

Rep.: **Cum explicați «căderile» noastre în tim unui meci?**

E.V.: Nu intenționez să le explic prin lipsa de voi Ca unul care am jucat de multe ori în echipă națion refuz să cred că există jucători care să nu dea t cînd poartă culorile patriei. E adevărat, însă, că ast mai mult ca oricînd, jucătorii noștri poartă chiar start povara rezultatului. Iar în momentul în care singur gol pune sub semnul incertitudinii deznodăm tul măcar onorabil al meciului, totul se prăbușește sufletul jucătorilor. În această direcție trebuie să punem mari eforturi, și asta în primul rînd cu sprij presei și al opiniei publice sportive.

Rep.: **Cum credeți că s-ar putea mări viteza joc despre care vorbeam?**

SPECTIVE

V.: Viteza şi circulaţia pot fi mărite, într-o oarecare
sură, prin... edict, la echipa naţională, dar asta nu-i
oluţie. Creşterea vitezei de joc trebuie să se producă
rimul rînd la cluburi. Un decalaj de viteză între echipa
ională şi club «se rupe» pînă la urmă, şi, după cum
arată istoria fotbalului, asta se întîmplă «cînd ţi-e
ea mai dragă».

ep.: **Ce părere v-aţi format în legătură cu munca
renorilor la cluburi?**

V.: Am impresia că lucrează mai mult şi mai bine
care au jucători mai slabi, pentru că ei au, măcar,
scop concret: rămînerea în divizie. Ceilalţi...

ep.: **Se discută mult şi în contradictoriu despre
mitriu II. Care este punctul dvs. de vedere?**

V.: Este greu să te sustragi farmecului personal al
alistului Dumitriu. Dar noi, selecţionerii, avem da-
a să fim lucizi. Iată de ce nu ne putem asuma riscul
a selecţiona un jucător care face o partidă excepţio-
ă din... şapte. Fotbalul nu e ruletă. «Cazul Dumitriu»
te fi rezolvat doar de... Dumitriu.

ep.: **V-aţi referit la cauzele generale care fri-
ză progresul fotbalului nostru.**

V.: Generale şi, mai ales, reale. Este vorba în primul
de numărul redus de jucători şi, în primul rînd, de
ori şi de copii. De aici, şi nu numai de aici, nivelul
te slab al calităţii jocurilor, mai ales «jos», de unde
rebui să înceapă efectiv selecţia. Există judeţe în
totul se rezumă la o simplă goană după minge.
ce? Pentru că numărul antrenorilor pe întreaga ţară
ezintă mai puţin decît un sfert din minimumul ne-
ar. În sfîrşit, trebuie să ne gîndim la sistemul compe-
nal — în anumite faze şi vîrste — care favorizează
area» unor jucători mai ales în perioada critică, adică
21 de ani, o vîrstă a efervescenţei, cînd un simplu
greşit poate fi determinant.

ep.: **Ce se poate face?**

V.: Pînă la transformările fundamentale, care, mai
reme sau mai tîrziu, se vor impune, în momentul de
trebuie să verificăm întregul fond de jucători exis-
t. Sînt convins că un alt Dinu există aiurea, dar că
camdată nu ştim unde este. Din acest punct de
ere, rolul echipei de tineret este foarte mare, deşi ea
epuizează eşaloanele verificărilor.

ep.: **Există voci care militează pentru o mai li-
ă circulaţie a jucătorilor între cluburi...**

V.: De acord cu aceste voci. «Schimbarea de at-
sferă», cînd nu e un scop în sine, poate revitaliza
jucător. Cazurile Pop, Oblemenco, Kraus sînt edifi-
oare. Dar în această direcţie aş mai avea de adăugat
a. Să presupunem că un mare club şi-a format o
ipă de tineret. După un an, îşi dă seama că poate
ne doar doi sau trei jucători, ceilalţi fiind necores-
zători ca perspectivă sau buni pentru un alt club.
păcate, transferurile fotbalistice şi de producţie
atît de greoaie, încît o echipă de tineret riscă să
ătrinească împreună, să navigheze din inerţie, deşi
imburile ar fi profitabile şi pentru x şi pentru y. Cu-
c din experienţă cazul echipei de tineret a Rapidului
ni dau seama că ceea ce îi lipseşte este tocmai «schim-
ea de sînge», schimbare care se poate realiza însă
tr-o modernă pompă aspiro-respingătoare. Pentru
oricît am susţine-o, un club nu-i poate creşte pe
jucătorii de care are nevoie, chiar dacă ne referim
epiniere faimoase ca acelea ale lui Arsenal din Lon-
sau Internazionale din Milano.

ep.: **Cum vedeţi viitorul?**

V.: Din ceeace avem acuma se poate obţine un oare-
e plus, dar nu ne putem apropia încă de marile vir-
europene sau mondiale. Deci...

Ioan CHIRILĂ

Sorin Avram a apărut cîndva ca un meteor, dar pare hotărît să reapară ca o stea fixă.

LOTUL A—ALLEMANIA AACHEN 4—0. Unul din numeroasele atacuri la poarta echipei vest-germane, care a fost un modest partener de întrecere. În prim plan: Oblemenco, un posibil tricolor.

Sprint final

Banca celor de la Steaua continuă să treacă prin mari emoţii. De la stînga la dreapta: Ştefan Covaci, Onisie, dr. Ghimpeţeanu, Soo şi Suciu.

«Gigi» Tătaru continuă să-şi etaleze calităţile, dar, din păcate, a început să fie prea nervos. Cam devreme (STEAUA—PROGRESUL 1—0).

Sprintul final a fost declanşat. Tumultuos şi pasionant. Steaua, aflată la conducere, a simţit, pe neaşteptate, respiraţia arzătoare a Argeşului, care şi-a adus aminte că o echipă «de podium» trebuie să cîştige şi în deplasare, obţinînd astfel, la Cluj, două puncte mari pentru «ultimii metri».

Aşadar, titlul continuă să fie aprig disputat, şansa primă fiind, totuşi, de partea Stelei, chiar şi numai pentru acel gol în plus în bilanţul golaverajului general.

La fel de pasionantă a devenit şi bătălia pentru evitarea barajului, prin apariţia unor elemente noi. Într-adevăr, teoretic, cinci echipe continuă să fie ameninţate.

Cine va izbuti marea evadare?

Deocamdată, şansele Steagului Roşu sînt cele mai mici. Pentru Progresul şi A.S.A., important e să obţină cîte un punct în «penultima». În duelul direct cu A.S.A., Progresul are doar avantajul golaverajului, care e «compensat», în bună măsură, de programul ultimei etape. În timp ce A.S.A. joacă pe teren propriu, cu Steagul Roşu (probabil resemnat în ziua aceea), Progresul primeşte vizita Argeşului, care va continua să fie angajat, probabil, în lupta pentru titlu, pînă în ultimul minut.

În sfîrşit, cele două «U», deşi mai puţin ameninţate, întregesc această horă care se desfăşoară pe muchie de cuţit, dăruind campionatului o viaţă agitată pînă la ultimul fluier.

Ioan CHIRILĂ

P.S. Aradul va avea două echipe în prima categorie. O victorie a tradiţiei, la care au contribuit foarte mult un C. Braun, autentic creator de şcoală, un Petschovschi, animator de... profesie, şi Nicu Dumitrescu III, un campion al seriozităţii, pe urmele căruia calcă, după cît se pare, tînărul antrenor al Vagonului, Jurcă.

PETROLUL—DINAMO BACĂU 1—1. Mircea Dridea atacă în stilul lui caracteristic, încadrat de Vătafu (stînga) şi Kiss. (Foto: T. Roibu.)

NEAPOLE, FLORENȚA, ROMA

Peste zece zile începe marele «turnir» pe triunghiul Neapole — Florența — Roma. Și, trebuie să recunoaștem, acest turneu final al «Cupei Europei» anunță spectacole de mare intensitate. La Florența, campionii mondiali sînt mari favoriți în jocul cu Iugoslavia, pentru că Anglia vine cu o aureolă deosebită. Iugoslavii, însă, în ciuda «pierderilor» de oameni, au o echipă puternică. Atît de puternică, încît Raiko Mitici își permite să renunțe la internaționalii «de afară» Iusufi, Cebinaț sau Skoblar.

La «bursa pariurilor», Anglia este favorită cu 3—1, dar cei care apreciază fotbalul iugoslav au și angajat aceste pariuri, și nu numai din motive sentimentale. Avem impresia că Iugoslavia se află în momentul de start al uneia din marile sale echipe...

La Neapole, o întîlnire realmente titanică. Echipa Uniunii Sovietice se prezintă cu 11 atleți înzestrați cu o rezistență de fier și cu o tradiție favorabilă în jocurile cu Italia. De cealaltă parte, Squadra azzurra mizează mult pe plusul său de tehnicitate generală și pe... Vezuviul de la Neapole.

Pronosticurile sînt extrem de dificile. După aprecierile comentatorilor, ele ar fi: 1. Anglia, 2. Italia, 3. U.R.S.S., 4. Iugoslavia. Dar, cum e greu de presupus că surprizele se vor... abține, răsturnarea acestei ierarhii este foarte probabilă.

ÎN FOTOGRAFII: cele două manșe ale duelului U.R.S.S. — Ungaria. 1. Budapesta, cu Strelțov (10) și Gorocs (5) la balon. 2. Moscova, cu momentul lui 2—0, realizat de Hurțilava. Golul al treilea, semnat de Bișeveț, îl va conduce pe Iakușin la Neapole.

„CUPA FRANȚEI"

Deși fotbalul francez a pierdut mulți din spectatorii săi, ca urmare a ofensivei automobilului și a... rezultatelor slabe obținute de echipa națională, marile evenimente fotbalistice readuc publicul pe stadion, așa cum a fost cazul cu finala «Cupei Franței», care a atras pe Colombes 40 000 de oameni.

Fotografia noastră înfățișează momentul în care «Cupa Franței» și-a mărturisit intenția de a intra în vitrina cu trofee a echipei St. Etienne. Mekloufi transformă lovitura de 11 metri, pecetluind scorul finalei—2—1 cu Bordeaux — în ciuda plonjonului lui Montes.

Micro istorie olimpică ilustrată

(2)

St. LOUIS 1904

Rezultatele de ansamblu pe care le-au obţinut sportivii americani la primele două ediţii olimpice au constituit un atú major pentru atribuirea organizării acestei ediţii oraşului St. Louis. Este interesant de menţionat că oraşul St. Louis a fost însărcinat cu organizarea JO la mare dispută cu Chicago, departajarea celor două oraşe fiind făcută nu de CIO, ca în prezent, ci de preşedintele SUA!

În general, însă, ediţia nu s-a bucurat de un succes remarcabil, deoarece au participat numai 11 ţări, cu un total de 496 sportivi. Numărul redus de ţări şi sportivi se datoreşte absenţei unor ţări europene, datorită distanţei prea mari. Ca şi Jocurile Olimpice din anul 1900, şi această ediţie a durat mai multe luni (din 11 iulie pînă în 29 octombrie, ceea ce a diluat foarte mult interesul pentru întreceri). Se poate afirma că a fost o ediţie săracă, o ediţie slabă.

Puţine lucruri pot fi remarcate. Dintre învingătorii olimpici menţionăm pe Ewry, care îşi împrospătează colecţia de medalii de aur, pe sprinterul american Archie Hahn, învingător în 3 probe (60 m, 100, 200 m).

Americanii, prezenţi în număr impresionant la fiecare probă, cuceresc cel mai mare număr de victorii, astfel că celelalte ţări abia mai reuşesc şi ele cîte ceva. Apar ramuri sportive noi: boxul şi baschetul. Ambele sînt cîştigate tot de sportivii americani, care, la box, cîştigă toate titlurile puse în joc. În afara probelor cunoscute, se dispută şi o serie de întreceri olimpice la probe destul de curioase, cum ar fi poliatlonul format din probe atletice şi de gimnastică, înot sub apă etc.

Clasamentul pe naţiuni arată astfel:

MEDALII

Ţara	Aur	Argint	Bronz
SUA	85	92	56
Germania	5	5	5
Cuba	5	2	3
Canada	4	1	—
Ungaria	2	1	1
Grecia	1	—	1
Irlanda	—	1	—
Austria	—	—	1

LONDRA 1908

Înainte de a aminti de Jocurile de la Londra, trebuie să menţionăm o ediţie olimpică jubiliară ţinută la Atena în 1906, ediţie care nu a intrat în numărătoare, fiind ţinută ca un omagiu pentru un deceniu de la prima olimpiadă modernă. Ediţia este însă lipsită de importanţă.

Londra cunoaşte o afluenţă de ţări şi de sportivi cum nu mai fusese nici odată pînă atunci. 2059 de sportivi se întrec la 21 de ramuri, dar perioada de desfăşurare este tot foarte mare. De la 6 mai la 29 octombrie. Cu toată această perioadă lungă, Londra reprezintă atunci ediţia care cunoaşte succesul cel mai mare sub toate aspectele de pînă atunci.

Se fac modificări şi în regulamentul de participare, astfel că de unde pînă atunci fiecare ţară putea participa la o probă cu un număr nelimitat de sportivi, de la această ediţie numărul începe să se limiteze. La Londra, doar 12 sportivi dintr-o ţară puteau participa la o probă.

Anglia, ca ţară organizatoare, se impune şi pe plan sportiv, cucerind o victorie pe echipe răsunătoare şi detaşată. La box, canotaj academic de exemplu, englezii cuceresc toate titlurile puse în joc. Şi pentrucă veni vorba de canotajul academic, să menţionăm — nici nu se putea altfel — că întrecerile au avut loc pe Tamisa.

Rezultatele la atletism au atins un nivel deosebit de ridicat. În probele de sprint

1904 - 1908 - 1912

1

2

3

americanii sînt înfrînţi de sud africanul Reginald Walker, care realizează la 100 m 10,8, şi de canadianul Robert Kerr, cîştigător la 200 m în 22,6. În proba de 800, Melvin Sheppard reuşeşte un timp extraordinar pentru acele timpuri: 1.52,8. El se va impune şi la 1500 m. Celebrul aruncător Ralph Rose cucereşte şi la această ediţie medalia de aur la aruncarea greutăţii, cu 14,25, iar John Flanagan — pe cea de a 3-a consecutivă la aruncarea ciocanului.

«Omul cauciuc» Ray Ewry îşi completează colecţia cu noi medalii.

La fotbal, în meciul dintre Danemarca şi Franţa, danezul Sophus Nielsen reuşeşte un lucru neegalat nici pînă astăzi: 10 goluri!

Un eveniment neprevăzut şi unic s-a întîmplat în proba de 400 m. Din cauza descalificării unui concurent american, ceilalţi compatrioţi calificaţi în finala probei de 400 m refuză să alerge, astfel că singurul neamerican calificat în finală, englezul Halswell aleargă singur! Şi, în sfîrşit, să consemnăm şi cuvioşia alergătorului de garduri Forrest Smithson, care, pentru a i se ierta păcatele de a fi concurat duminică, a alergat toată cursa de 110 m garduri cu biblia în mînă.

Clasamentul pe naţiuni:

Anglia	55	50	34
SUA	23	12	12
Suedia	8	7	9
Franţa	5	5	9
Germania	3	5	5
Ungaria	3	4	1
Canada	3	3	7
Norvegia	2	3	3
Italia	2	2	—
Australia	1	2	2
Belgia	1	5	2
Finlanda	1	1	3
Africa de Sud	1	1	—
Grecia	—	2	—
Danemarca	—	2	3
Irlanda	—	1	—
Cehoslovacia	—	—	2
Austria	—	—	1
Olanda	—	—	1
Scoţia	—	—	1
Ţara Galilor	—	—	1

STOCKHOLM 1912

28 de ţări însumînd 2541 de sportivi au participat la cele 15 ramuri înscrise în programul acestei ediţii. Numărul ramurilor sportive este redus la 10, la propunerea suedezilor. Aceasta pentrucă unele ramuri nu se disputau în ţară.

Americanii afectaţi, întrucitva de înfrîngerea din 1908, vin foarte bine pregătiţi pe plan sportiv şi extra sportiv, astfel că sosesc cu un vapor utilat cu tot ce era necesar pentru continuarea antrenamentelor pe timpul traversării oceanului. Ba mai mult, la Stockholm ei preferă să rămînă pe acest vapor, coborînd pe stadion în timpul diferitelor probe.

Ca elemente care au punctat pozitiv această ediţie se numără duelul rămas celebru în proba de 5000 m, între Kolehmainen şi Bouin, cîştigat de primul, victoriile lui Duke Kahanamoku la înot, rezultatul lui Guttersen la lungime (7,60 m), şi supremaţia italienilor la gimnastica, individual şi pe echipe.

Grecii cuceresc o nouă medalie de aur prin Tsiklitiras, un săritor fără elan care urmează pe soclul olimpic lui Ewry, fără să întreacă însă performanţele acestuia.

Întrecerile de lupte se dispută pe parcursul unui timp nelimitat, astfel că întîlnirea dintre rusul Klein şi finlandezul Asikainen se termină abia după 10 ore!

În fine, trebuie menţionată apariţia concursurilor artistice, care, deşi nu sînt legate de sport, fiind întreceri sub altă formă, fac o legătură între sport şi artă, legătură pe care anii următori o va întări tot mai mult.

Un eveniment rămîne în istoria acestei ediţii. Favoritului din proba de 100 m, negrul american Drew, îi este interzisă o victorie care se contura, astfel, că, pentru mai multă siguranţă, el este închis în vestiar şi cursa se aleargă fără el.

Şi, în sfîrşit, trebuie să menţionăm pe indianul Wa the Chuc alias Jim Thorpe, învingător incontestabil la decatlon, căruia, puţin după jocuri, i se retrage medalia de aur, pe motiv de profesionism.

Clasamentul pe naţiuni:

Suedia	24	23	16
SUA	23	10	18
Anglia	10	14	16
Finlanda	9	8	9
Franţa	6	4	3
Germania	5	13	8
Africa de Sud	4	2	—
Norvegia	4	1	5
Ungaria	3	2	3
Canada	3	2	2
Italia	3	1	2
Australia	2	2	2
Belgia	2	1	3
Danemarca	1	6	4
Grecia	1	—	1
Rusia	—	3	2
Austria	—	2	2
Olanda	—	—	3

Nicolae MĂRĂŞESCU

1. Archie Hahn, triplu campion olimpic în 1904, în probele de sprint.
2. Celebrul duel al nu mai puţin celebrului cuplu Kolehmainen-Bouin.
3. Sosire în cursa de 800 m la J.O. de la Londra. Pe locul I — americanul Melvin Sheppard.
4. Grecul Tsiklitiras se impune la lungime fără elan.
5. Triplul campion olimpic, americanul John Flanagan.
6. Marele nedreptăţit Jim Thorpe, în 1908.
7. Atenţie maximă. Arbitrii urmăresc cursa de mars de la Jocurile din 1912.
8. Tragedia maratonului. Italianul Pietro Dorando care terminase primul este descalificat deoarece — aşa cum se vede în fotografie — a fost ajutat pe ultimii metri.
9. Luptătorii se prezintă publicului în 1912.
10. Imaginea reprezintă poligonul de tir de la Stockholm pe care s-au desfăşurat întrecerile de tir.

6

7

9

8

10

S magazin

CITITORII FOTOGRAFIAZĂ

Stimați cititori, începînd cu acest număr vă oferim o rubrică fotografică permanentă, în care vom publica cele mai frumoase imagini artistice de sport, pe care le vom primi de la fotoreporterii amatori din întreaga țară. Vă invităm, deci, să vă reglați obiectivele aparatelor și să dați frîu liber fanteziei.

Fotografia de sus reprezintă cabana Bîlea-lac și aparține corespondentului nostru din Petroșani, inginerul **AUREL DULA.**

O DATĂ ÎN VIAȚĂ!

Ați văzut vreodată un arbitru de fotbal aplaudat de un stadion întreg? Nu vă aduceți aminte. Cînd un cavaler al fluierului conduce bine partida, nu-l bagă nimeni în seamă, iar cînd «greșește», să nu mai vorbim... Și totuși, cît de grea este despărțirea de gazon a acestui conducător de joc. Priviți-l pe cunoscutul arbitru Constantin Mitran, care salută publicul, după ce a condus partida dintre Juventusul și Ripensia anului 1968, ultima din cariera sa. De data aceasta l-au aplaudat toți spectatorii din tribune. O dată în viață! Este prea puțin pentru o pasiune atît de mare.

TOT MAI SUS

De curînd, un fotoreporter al nostru a vizitat atelierul sculptorului Constantin Iordache. Printre alte lucrări noi ale maestrului a văzut și această „Săritură în înălțime", pe care v-o prezentăm și dumneavoastră. Există, fără îndoială, și o muză care iubește sportul...

„ETERNUL" DERBY

La 4 noiembrie 1968, această fotografie va împlini 29 de ani. Ea înfățișează un moment din marele derby al timpului, RAPID—VENUS, disputat pe arena Venus (aflată pe locul parcului de astăzi, între Casa Studenților și Dîmbovița). Partida a cărei fază o prezentăm s-a încheiat cu 2—2. Portarul rapidist Petrică Rădulescu (astăzi antrenor la Siderurgistul Galați) prinde urmărit de Silviu Ploeșteanu (tricou negru) și de Dan Gavrilescu (în stînga).

VIS REALIZABIL...

Copilul acesta (feciorul antrenorului clujean Gheorghe Biro) care aleargă prin pădure nu a citit înainte o carte cu povești. A văzut-o de atîtea ori pe Ileana Silai făcînd la fel. Și, probabil, și-a zis: «Dacă ascultîndu-l pe tăticu meu, făcînd crosuri, ea a devenit recordmană la 800 m, poate că aceste antrenamente mă vor ajuta, cînd voi fi mare».

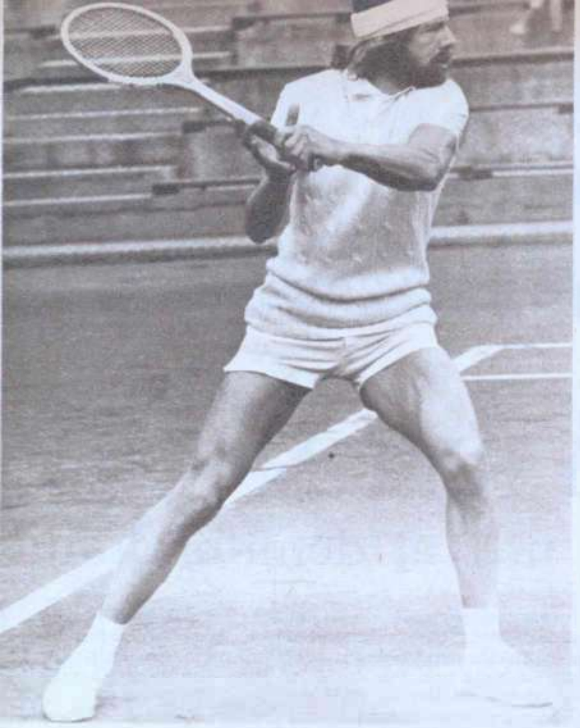

K.O. PE... ECRAN

Mirajul ringului îi atrage nu numai pe pasionații spectatori, ci, de multe ori, și pe cineaști. Sportul cu mănuși a fost pe ecrane personajul principal al unor filme care ne-au oferit nu o dată emoții datorită partidelor disputate, cît și interpretării artistice.

Iată că din nou boxul este sursa de inspirație a unui film — de data aceasta o comedie realizată în studioul cinematografic «București» și intitulată sintetic «K.O.». Printre «eroii» de pe ring îi întîlnim pe popularii actori Toma Caragiu, Ovid Teodorescu și Dem. Rădulescu, pe care de altfel îi puteți vedea și în fotografia alăturată într-o secvență autentic... sportivă.

APARIȚIE... CIUDATĂ

După cum se știe, România a învins Danemarca la tenis, în cadrul Cupei Davis. Cu prilejul acestei întîlniri, spectatorii bucureșteni au avut ocazia să vadă pe teren o apariție.... ciudată: tenismanul danez Torben Ulrich. Coafura sa, neobișnuită la noi, i-a determinat pe mulți să spună: «Parcă ar fi un compozitor din secolul trecut!» Pe jumătate aveau dreptate. Torben este, în țara sa, un bun compozitor de muzică ușoară...

micromotive sportive

Fotbaliști, nu jucați murdar. Schimbați-vă... tricourile, chiloții.

Aut Caesar, aut... Deci, Cezar a fost și el... fotbalist:

Faraonii erau și gimnaști acrobați: făceau... piramide.

Are 2 televizoare: pentru meciuri acasă și în deplasare.

E un jucător de carieră: are piatră la rinichi.

Am jucat și eu fotbal vreo 15—20 de ani la... «Pronosport».

Un scor alb în nocturnă e... negru?

Vrabia e profesionistă: visează... mălai!

Corzile: suporterii... boxului.

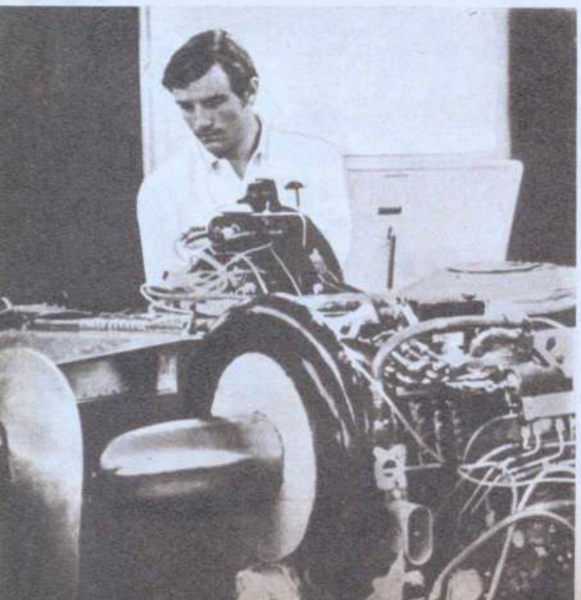
Fotbalistul: D-le doctor, am o întindere... Nu vreți să mi-o scurtați?

De ce e așa de moale pista Snagovului? A... plouat?

Titi GHEORGHIU-Vaslui

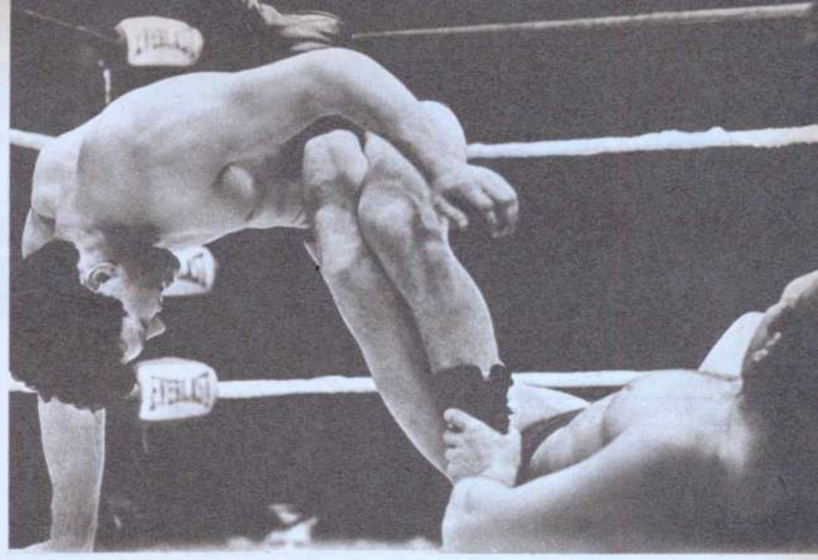
KILLY CU 300 KM PE ORĂ!

Marele as al schiului francez, Jean Claude Killy, abandonează sportul care l-a consacrat. «Nu mai am nimic de cîștigat pe zăpadă — declară el! Dar competiția sportivă i-a intrat în sînge. De aceea Killy și-a îndreptat privirile spre... automobilism, care îi va permite lui Jean Claude să treacă de la viteza de 100 km la 300 km oră. Unde se vede că J.C. Killy este un sclav al marilor viteze. El va debuta în marea întrecere a automobiliștilor pe pista de la Le Mans, unde va pilota o mașină Chevrolet-Corvette. Iată-l în fotografie, pe Killy, studiind motorul viitorului său bolid, care, pe un șasiu de automobil, are montată turbina unui elicopter cu reacție.

CA LA TEATRU

Recent, amatorii de senzații tari din Helsinki s-au distrat din plin mulțumită unui grup de luptători de «catch», care au făcut un turneu în Finlanda. Excelent regizate... întrecerile au oferit multe faze «dramatice». În fotografie, englezul Tony Basington l-a țintuit la podea pe compatriotul său Toma Hanson și privește cu... sadism eforturile acestuia de a se elibera. Spectatorii trăiesc momentul, deși știu că totul e regie. Ca la teatru.

UN NOU CAMPION

Boxul italian a repurtat de curînd un nou succes pe plan european. Compatriotul lui Nino Benvenuti, Bruno Arcari, a cucerit titlul de campion al Europei la categoria super-ușoară, învingîndu-l pe austriacul Hans Orsolics (fostul deținător al centurii) prin K.O. tehnic în rundul 12, chiar la el acasă, la Viena.

Iată-i pe cei doi boxeri înainte de meci. În stînga, noul campion european, Bruno Arcari.

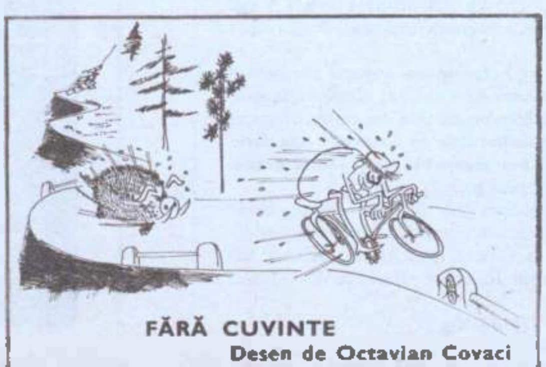

KAREN MUIR

Iată zîmbetul unei fetițe devenită celebră în lumea sportului. Este vorba de înotătoarea sud-africană Karen Muir, recordmana mondială a tuturor probelor de spate. La vîrsta de 15 ani, ea deține cele mai bune performanțe mondiale la 100 m, 110 yarzi, 200 m, 220 yarzi-spate. În ciuda acestor performanțe excelente, Karen Muir zîmbește cu tristețe. Din pricina politicii rasiste a guvernului din țara sa, ea și colegii ei de sport nu pot participa la Jocurile Olimpice...

VICTORIA FOTBALULUI

Faimosul matador spaniol Manuel Benitez a renunțat la luptele cu taurii în favoarea... fotbalului. El a fost angajat la clubul F.C. Cordoba, susținînd nu de mult și primul meci oficial. Este primul caz în care arena disputelor cu tauri este trădată în favoarea balonului rotund. După prima sa partidă, fostul matador (în fotografia de jos) a declarat: „Fotbalul nu mi se pare nici mai ușor și nici mai puțin periculos decît confruntarea cu taurii furioși."

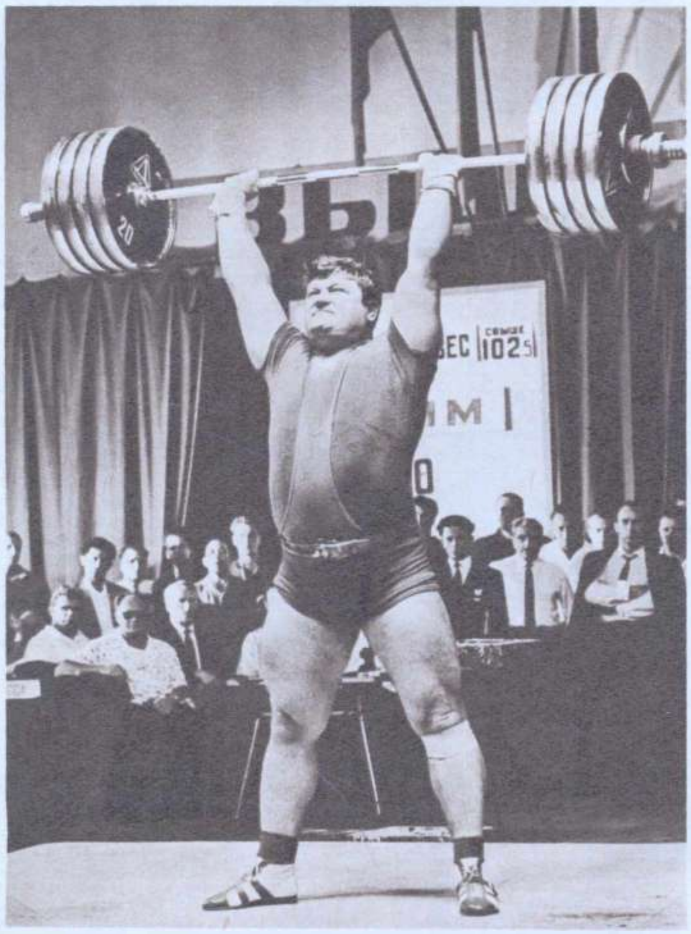

FĂRĂ CUVINTE
Desen de Octavian Covaci

MEXICO 68

FAVORIŢI OLIMPICI

Cel mai puternic halterofil din lume

LEONID JABOTINSKI — acest adevărat Hercule al Uniunii Sovietice — se numără, desigur, printre favoriţii cerţi ai viitoarelor întreceri olimpice de haltere.

Leonid a văzut lumina zilei acum 28 de ani în satul Uspenka din regiunea Suma. În copilărie era un băieţel care nu se deosebea cu nimic de ceilalţi copii de o vîrstă cu el. Slăbuţ, vioi, bătea mingea,juca volei. Apoi a prins pasiune pentru box, pentru lupte şi ridicarea de greutăţi.

În anul 1957 Jabotinski a intrat, după terminarea şcolii medii, la Institutul pedagogic din Harkov. Aici el a devenit maestru al sportului. S-a dedicat, în cele din urmă, halterelor, făcîndu-şi un adevărat idol din acel mare sportiv care a fost Iuri Vlasov. Dealtfel, i-a călcat pe urme. Şi nu oricum, ci lăsîndu-şi adînc săpată amprenta în istoria halterelor, istorie pe care Jabotinski nu a scris-o încă în întregime...

La Tokio, în 1964, Leonid se înscrie — spre surprinderea multora — pe lista campionilor olimpici şi a recordmanilor mondiali, întrecîndu-l chiar şi pe... neîntrecutul Vlasov! **Record mondial şi medalia olimpică de aur!**

Şi pentru ca această ispravă să nu rămînă izolată, Jabotinski a mai cucerit de trei ori titlul de campion al lumii şi nu o dată a corectat recorduri mondiale.

Recent, el a stabilit, într-un singur concurs, **patru** recorduri mondiale: la stilul împins — 201,5 kg.; la smuls — 170 kg.; la aruncat — 218,5 kg.* şi la totalul triatlonului — 590 kg.! (Cu zece kilograme mai mult decît recordul mondial anterior al lui Vlasov!).

„Uriaşul" din Ucraina (1,89 m şi 153 kg.) este un om absolut normal — este căsătorit cu o profesoară şi are un băieţel de 5 ani, iar alimentaţia sa e cît se poate de firească şi de modestă (spre convingere iată din ce se compune meniul unui prînz de-al său: **o salată, cîteva bucăţele de scrumbie, o farfurie de borş, două pîrjoale cu garnitură, un pahar cu compot şi 100—150 de grame de pîine**; probabil că nici dvs. nu mîncaţi mai puţin!).

Jabotinski, acum în plină vigoare fizică, este gata să asalteze limita celor 600 de kilograme. Va reuşi el oare să întreacă această nouă culme a posibilităţilor omeneşti? Cunoscîndu-i valoarea sîntem înclinaţi a-i acorda tot creditul nostru, în anul de graţie 1968, anul Jocurilor Olimpice din Mexic.

*** Între timp, Jabotinski a „aruncat" 220 de Kg.**

JIM RYUN

atletul nr.1 al demifondului

De un timp încoace, americanii spun în glumă că statul Kansas se mîndreşte cu minereurile de sare, vitele, avioanele «Boeing» şi alergătorii pe distanţa de 1 milă. În ceea ce priveşte alergătorii, într-adevăr, demifondiştii din Kansas s-au remarcat din totdeauna prin rezultatele lor bune. Lumea şi-a amintit însă de ei, numai datorită lui Jim Ryun.

Renumitului alergător american i se mai spune — marele taciturn. Într-adevăr lui Jim îi place foarte mult să alerge, în schimb nu-i place deloc să vorbească pe această temă. Student la «Kansas University», Jim Ryun este o descoperire fericită a antrenorului Bob Timmons. La 19 ani el cîştigă renumele celui mai popular sportiv din S.U.A. Cauza? Importanţa deosebită a probei de 1 milă. Nici o distanţă metrică nu se poate compara, ca popularitate, cu această probă de o veche tradiţie.

La începutul anului 1966, Ryun îşi fixase ca obiectiv realizarea unui timp de 3.53,0 pe una milă. El obţine însă 3.51,3 — nou record mondial. În acelaş sezon, ceva mai tîrziu, realizează o performanţă excepţională şi un nou record mondial în proba de 880 yarzi — 1.44,9!

Jim se antrenează zilnic, de două ori. În zilele marilor concursuri face un singur antrenament. Pînă în prezent, nici un demifondist din lume nu a reuşit să obţină performanţe atît de înalte la o vîrstă atît de fragedă ca aceea a lui Jim Ryun.

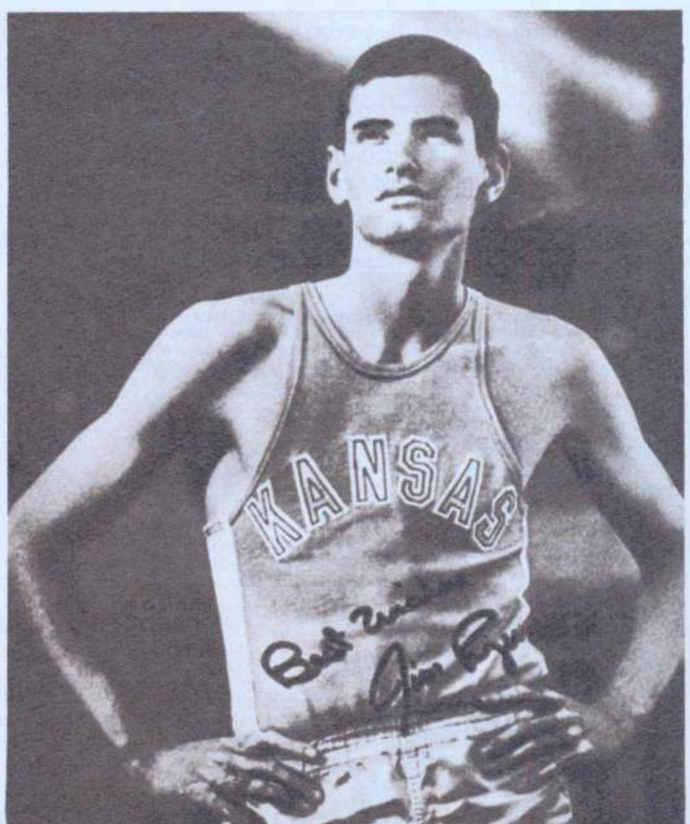
Sportivul cehoslovac St. Jungwirth a stabilit primul său record mondial la vîrsta de 27 de ani; Peter Snell — la 26 de ani; Michel Jazy — la 29 de ani. Cu aproximativ un deceniu în urmă australianul Herb Elliott şi-a stabilit recordurile la vîrsta de 20 de ani. El a părăsit însă sportul de competiţie în plină înflorire a forţelor. Anii treceau, dar recordurile sale rămîneau neclintite. Mulţi specialişti au fost tentaţi atunci să declare că Elliott a fost o excepţie.

Jim Ryun are în prezent 19 ani! Să fie oare considerat şi el drept o excepţie?

Studentul din Kansas a reuşit să răstoarne complet părerile anterioare privind posibilităţile de vîrstă în probele atletice de demifond. Jim se caracterizează, de asemenea, printr-o dîrzenie deosebită. Aleargă chiar pe ploaie torenţială. Dis de dimineaţă, cînd străzile oraşului Kansas sînt încă pustii, pe mijlocul şoselei poţi vedea alergînd un om îmbrăcat într-un trening alb, cu o glugă pe cap, asemănătoare cu cea a unui «beduin». Este Jim Ryun care-şi face încălzirea zilnică. Gluga de «beduin» îi fereşte urechile de umezeala matinală (în copilărie a suferit de o maladie infecţioasă care i-a afectat auzul).

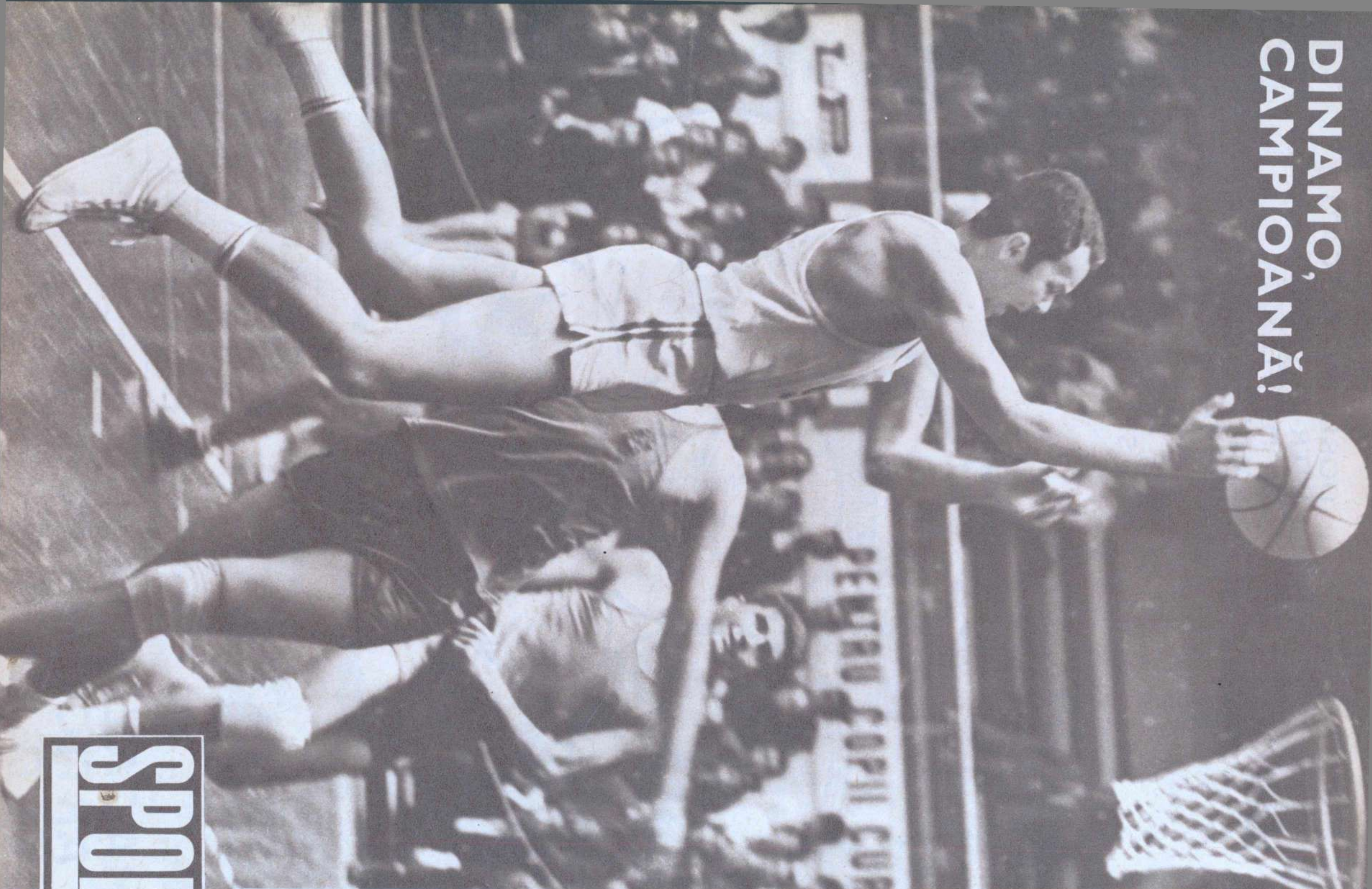
În prezent, Jim Ryun deţine recordurile mondiale în probele de 1 500 metri — 3.33,1, una milă — 3.51,1 şi 880 yarzi — 1.44,9 (echivalează cu 1.44,2 pe 800 de metri!!).

Anul olimpic aşteaptă din partea lui Ryun noi recorduri şi, desigur, victorii în Mexic. De curînd taciturnul Jim a declarat totuşi: **«Sper să iau startul la 2 probe»**. (n.n. 800 şi 1 500 metri).

SPRE
CABANA PIRIUL RECE 1½ ORE
CABANA
POIANA SECUILOR
10 MINUTE
DORIȚI SĂ PLECAȚI ÎNTR-O EXCURSIE LA MUNTE SAU SĂ VĂ RECREAȚI ACTIV PE UN TEREN DE SPORT?
BOCANCI TURISM
PANTOFI CANOTAJ
GHETE BASCHET
PANTOFI CICLISM
PANTOFI SCRIMĂ
... MAGAZINELE DE ARTICOLE SPORTIVE VĂ AȘTEAPTĂ!

DINAMO, CAMPIOANĂ!

SPORT
LEI

Întrecîndu-i cu scorul de 79—63 pe baschetbaliştii de la Steaua, dinamoviştii şi-au asigurat «TITLUL 1968».

În imaginea noastră, proaspătul maestru emerit al sportului MIHAI